

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

ЧАСОПИС ВСЕУКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ ЦЕРКОВ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську» (Фил. 1:27).

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

№12 (63), ГРУДЕНЬ 2009 РОКУ

ЗВЕРНЕННЯ до церков християн віри євангельської України

Комітет Церкви Християн Віри Євангельської України на черговому засіданні 3 грудня прийняв Звернення до християн щодо молитви про Україну. Текст Звернення надісланий також іншим Євангельським Церквам та об'єднанням України, а також до слов'янських церков США, Канади, Іспанії та інших держав.

Насамперед разом з вами сердечно дякуємо Богові і благословляємо Ім'я Господа нашого Ісуса Христа за велику свободу для проповіді Євангелія у нашій країні, вільне сповідання віри, за побудовані тисячі молитовних домів, багатотисячну армію спасених людей, а також за велику можливість виховувати нашу молодь та дітей в науці Господній.

Ми прагнемо, щоб ця свобода в Україні продовжилася, щоб ми і наші діти жили в мирі та спокої, але ситуація, яка складається в суспільстві, говорить про тривожні тенденції, що можуть обернутися несподіваним лихом для всієї країни.

Усвідомлюючи свою відповідальність, ми повинні звернутися до Господа, адже Слово Боже закликає нас до ревної молитви, «щоб ми могли проводити тихе і мирне життя в усякій побожності та чистоті» (1 Тим. 2: 1-4).

Старші священнослужителі Церкви Християн Віри Євангельської України однодушно прийняли рішення – звершувати молитви з постом кожної п'ятниці аж до президентських виборів: 18 грудня 2009 р., 25 грудня 2009 р., 1 січня 2010 р., 8 січня 2010 р., 15 січня 2010 р.

Ми закликаємо всіх молитися за край, у якому проживаємо; за тих, хто при владі, а також за тих, хто прийде до влади в Україні після чергових виборів.

Ми віримо, що голос Божого народу дуже важливий у вирішенні найскладніших питань, які виникають у нашому суспільстві. Адже Святе Письмо вчить, що «багато може щира молитва праведного» (Як. 5:16).

Хай Бог благословить усіх вас Своїм миром, любов'ю та надією!

«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його!» (Іс. 9:5)

Дорогі брати і сестри! Мир вам!

У ці різдвяно-новорічні дні прийміть щире вітання від усіх єпископів і пресвітерів Церкви Християн Віри Євангельської України! Бог благословив рік минулий і збагатив наше братерство новими церквами, а небо — спасеними душами.

Святий Дух через пророка Ісаю переконливо звістив всьому людству, що «Дитя народилося нам!». Скільки утіхи й любові заховано у цих словах, яким неземним спокоєм наповнює наші душі це божественне відкриття.

«Син даний нам» — ця істина відкриває всім спрагненим вічну і святую красу серця Небесного Отця, Який «так полюбив світ, що віддав Сина».

«Влада на раменах Його» — це проголошення потужної і верховної влади Царя над царями, а Він — наш Спаситель, і ми маємо повне право покластися на Нього.

Тож нехай звучить із наших сердець хвала Христу, Який немовлям прийшов у цей світ, уподібнився нам у житті, а Своєю смертю і воскресінням учинив нас спадкоємцями і співгромадянами Свого непохитного Царства, якому не буде кінця.

Бажаємо Божого спокою вашим домам, здоров'я усій родині і незмінної благодаті Божої у житті та служінні.

Від імені правління та комітету, старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко.

Ще зовсім трохи – і 2009 рік залишиться в минулому. Подякуймо Господу за всі милості і благословення, які Він щедро дарував нам торік, за всі уроки, які Він давав нам для нашого ж добра, і хай Божа правда провадить нас в майбутнє!

Нічого, крім правди

Михайло Паночко

«Я не маю більшої радості від цієї, щоб чути, що діти мої живуть у правді» (3 Ів. 4).

Ми з вами оправдані завдяки жертві Ісуса Христа. Ніхто з нас не сумнівається в тому, що саме Ісус Христос – Цар правди. «Я – дорога, і правда, і життя!» (Ів. 14:6). Коли ми були у світі, то про правду уявлення не мали. Недарма народне прислів'я говорить: «Всяк про правду трубить, та не всякий правду любить». І трубили. Газета «Правда» коштувала дві копійки. І правди там було якраз на дві копійки.

Пилат питав Ісуса: «Що таке істина?». Він і не здогадувався, що істина – Христос. А ми цю істину пізнали, точніше, вона відкрилася нам. Бо істина в тому, що ми – грішники, а Бог святий; у тому, що Ісус помер за грішників, щоб дати нам життя. Ця Божа правда освітила наш розум і наше серце. І «тепер, оправдавшись вірою, ми маємо мир з Богом» (Рим. 5:1).

Правда Божа зробила нас вільними (Ів. 8:32). Боже Слово – правда, і ми маємо проголошувати цю правду, а найголовніше – згідно з нею жити. Бо існує небезпека невідповідності наших слів і нашого життя. Один проповідник добре проповідував. І якось його дружина сказала: «Може, нам ліжко поставити біля кафедри й тут жити. Бо вдома ти зовсім не такий, як за кафедрою».

Отже, ми повинні не тільки проповідувати про правду, а й жити за правдою. Бо в Царство Небесне той, хто чинить неправду, не ввійде. Здається, ця істина відома навіть першокласникам, проте скільки проблем існує в церквах, бо деякі служителі не попилювали і допустили у своє життя неправду. Ми маємо говорити правду, тільки правду і нічого, крім правди!

Наш розум також повинен бути чистим. «Що тільки правдиве, чесне, чисте, – про те, думайте!» (Фил. 4:8). Наші думки бачить Господь. Лукавий кидає в наш розум всякі неправдиві думки, підозри, брехню. Їх треба негайно відкидати.

Чистими повинні бути і наші руки. «Хто зійде на гору Господню? Той, у кого чисті руки і щире серце» (Пс. 24:3). Браття, будьте

чесні у фінансових справах. Скільки служителів впало, спокусившись у цій царині!

Якщо не хочемо проблем, чинімо справедливо. Неправда до вас ніколи не пристане, якщо ми її самі не робитимемо. Деякі служителі бояться, щоб на них не накидали неправди зверху. Ми повинні боятися, щоб всередині не загинути. Те, що зверху, відлетить, бо воно не наше. А от те, що всередині, залишиться. Лише щире покаяння може змінити гріховну внутрішню натуру. Тому озброймося правдою!

Сьогодні неправда справа і зліва. «Кругом неправда і неволя, народ замучений мовчить», – здається, Шевченко писав про наші часи. Кругом неправда, а ми – світло для світу, уособлення правди.

Владі треба також казати правду в очі, але не грубо, не зухвало, а з лагідністю і скромністю. Коли Пилат сказав Ісусу: «Я маю владу Тебе розп'ясти і маю владу відпустити Тебе» (Ів. 19:10), Ісус спокійно йому відповів: «Не мав би ти ніякої влади наді мною, якби не було тобі дано згори». Ісус не принизив Пилата, Він мовби підняв його – «ти маєш владу згори». Це Пилату сподобалося. Поведінка Ісуса — це Правда.

Любімо правду. Блаженні ті, хто любить правду. Ніхто так не зіпсує нам репутацію, як ми самі собі. Можна робити важливі організаційні справи, творити добрі діла, але якщо всередині буде гіркий корінь неправди – це страшно. «Понад усе, що тільки бережеться, серце своє бережи!» (Пр. 4:23) – щоб там ніяка неправда не оселилася.

Можна бути проповідником і пророком, але якщо за тобою буде волочитися неправда, вона тебе погубить. Господь пізнав Своїх, і поставив на них печатку: «Нехай відступить від неправди всякий, хто Господне Ім'я називає» (2 Тим. 2:19).

Коли на хмарах з'явиться Цар Правди, усі, хто носить печатку правди, будуть миттєво підхоплені назустріч Господові. Правда притягує правду! Чим ближче ми до правди, тим ближчими будемо один до одного, до братства, до людей. Бо в нашому серці панує Цар Правди!

Цей світ вже достатньо наївся неправди. Люди хочуть свіжого подиху істини. Будемо носіями цієї Істини, живімо в Правді, як бажав того апостол Іван: «Я не маю більшої радості від цієї, щоб чути, що діти мої живуть у правді».

Українські церкви в Іспанії служать землякам

Старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло Паночко звершив чергову поїздку до церков християн віри євангельської в Іспанії. Такі поїздки вже стали доброю традицією, адже все більше українців-заробітчан навертаються до живої віри в Бога.

Перші громади християн віри євангельської утворилися в Іспанії завдяки особистим свідченням та проповіді заробітчан-християн, зокрема пастора львівської церкви «Голгофа» Ярослава Емхи, який разом з іншими молодими християнами зареєстрував в столиці Іспанії Мадриді церкву християн віри євангельської «Спасіння Боже». Її, окрім понад 90 членів, відвідують ще десятки зацікавлених людей.

Повноцінне життя громади забезпечують навчальні заходи для молоді, дитяча недільна школа, євангелізаційні зустрічі. Кожного року звершується водне хрищення. Згідно з рішенням членського зібрання мадридська громада у 2007 році увійшла до складу Церкви ХВЕ України.

Протягом тижня на базі церкви в Мадриді проходили семінари, бесіди, молитви, звершались Богослужіння.

Діють церкви і в Севільї, Малазі та Торреб'єсі. Зокрема, громада в Севільї налічує близько 30 осіб. Відповідальним там служить диякон Іван Дручко. Під час недільного Богослужіння на дияконське служіння рукопоклали ще одного служителя – Олександра Гребьонкіна.

Особливою подією стало рукопокладення на пасторське служіння Ярослава Демка

і на дияконське – Володимира Будика у церкві м. Торреб'єхи, яка налічує понад 20 членів і також входить до складу Церкви ХВЕ України.

«Дякую Богові за всіх українців, які служать своїм землякам на чужині. А найбільше дякую за Його турботу про церкви в Іспанії», – сказав старший єпископ, повернувшись до України.

Тоні Ентоні приїхав до України

4 грудня головну канцелярію Церкви ХВЕ України відвідав Тоні Ентоні – триразовий чемпіон світу з кунг-фу, автор книг «Приборкання Тигра» та «Крик Тигра», засновник міжнародної місії «Аванті Міністріз».

У ході бесіди зі старшим єпископом Церкви ХВЕ Михайлом Паночком та іншими учасниками зустрічі гість розповів про своє служіння загалом та наміри щодо праці в Україні. Були обговорені можливості та ефективні методи благовісту в українському суспільстві.

Тоні Ентоні зустрівся також зі студентами Київського біблійного інституту.

У рамках десятиденного візиту в Україну з 3 по 14 грудня Тоні Ентоні провів низку заходів у Вінницькій,

Хмельницькій, Тернопільській, Волинській, Рівненській областях та у м. Києві. Зокрема, у кожному регіоні відбулися зустрічі з читачами, молоддю, представниками християнських церков та журналістами.

«Складнішого життєвого шляху, ніж у мене, годі й уявити», – відверто зізнається Тоні Ентоні. Його дитинство пройшло під наглядом діда – жорстокого шаолінського ченця, пізніше він працював особистим охоронцем дипломатів і політиків і, врешті-решт, опинився у в'язниці на Кіпрі, де відбував термін разом з найжорстокішими злочинцями. Саме в тюрмі Тоні Ентоні пережив навернення до Бога, яке змінило його долю і світогляд на 180 градусів.

uupc.org.ua.

«Але ви – вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої, щоб звіщати чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого, колись «ненарод», а тепер народ Божий, колись «непомилувані», а тепер ви помилувані! Благаю вас, любі, щоб ви здержувалися від тілесних пожадливоростей, що воюють проти душі» (1 Петр. 2:9-11).

СВЯЩЕНИКИ НОВОГО ЗАПОВІТУ

Говорячи про священство, апостол Петро почав з тої позиції, що кожна людина, покликана Господом до спасіння, отримала священство від Бога. Напевно, ми не повинні говорити, що між кожною людиною в церкві і служителем можна поставити знак рівності. Але ті вимоги, які апостол Петро висуває перед кожною людиною як священником, можна помножити щонайменше вдвічі і поставити перед кожним із нас.

Коли ми читаємо, що Бог говорить про нас як про народ, який Він вибрав для якихось конкретних справ, то повинні розібратися в суті священства Нового Заповіту.

Думаю, що коли апостол Петро назвав всіх віруючих священниками, він зовсім не мав на увазі те тенденційне мислення, яке робить однаковими всіх. Він хотів підкреслити рівень життя кожної людини – наскільки святою вона мусить бути, стаючи перед Господом.

Подивившись на священників Старого Заповіту, ми могли б запозичити в них деякі символи. Скинія ділилася на декілька частин, і в кожній звершувалися свої священнодії. У святіє святих простий священник навіть не мав права заходити. Туди мав право доступу тільки первосвященик, і тільки раз в рік, і не з пустими руками, а з жертвою і за свій гріх, і за гріх всього народу.

Що ж може сьогодні мене тримати в правильних рамках, коли я постаю перед Богом? Найперше священник перед початком служіння мусив себе обмити. Він не міг сказати, що вдома помився. Роздумуючи над цим, я прийшов до висновку, що обмивання для нас – це покавання. І воно не повинно бути вдаванням, якимсь чисто ритуальним.

Це питання особистих взаємин із Богом. Бо людина, у тому числі і служитель, скільки б не зростала у Господі, кожного дня бачить свою недосконалість і, до певної міри, гріховність, про що читаємо в одному тексті Слова Божого. Тому апостол Павло і пише: «Я щодень умираю».

Анатолій Козачок
Пастор Київської церкви «Філадельфія»

Це щодня робив апостол Павло. Він ішов на Голгофу не лише тоді, коли мав успіх, але і в моменти болю і невдач – повертався, щоб знову зрозуміти своє покликання, своє призначення і йти вперед.

Священники Старого Заповіту носили особливий одяг. Для нас із вами цей особливий одяг – символ нашої праведності і праведного життя. Апостол Павло в Посланні до римлян (3:23-24) говорить про праведність, яку дав нам Господь. І наголошує, що ми оправдані даром – через віру в Ісуса Христа. Для того, щоб спастися, цієї праведності наче й достатньо. Але священники мали не лише зовнішні шати. Їхня спідня одіж мала величезне значення. Невидима для людей, вона була видима для Бога і повинна була бути чистою, інакше священника могла б спіткати смерть.

Тому є два види праведності. Одну нам дає Бог, щоб ми могли отримати спасіння. Але на цьому не можна зупинятися. Мусимо рухатися далі, щоб наше життя кожного дня ставало все кращим. Щоби в оправданні, яке дав нам Бог, ми удосконалювалися все більше і більше. Від цього буде залежати не лише наш зовнішній успіх, але й наша внутрішня позиція, той внутрішній мир, яким Господь хоче наділити кожного з нас.

Коли я дивлюся на себе, то розумію, що мушу переглядати своє життя. Якщо вчора, позавчора і третього дня я не змінююся або стаю гіршим, то виникають деякі питання. Так, Господь мене оправдав, але моя особиста праведність, можливо, порушена.

Згадаймо Івана, одного з синів Воаннергеса. До деякої міри децю жорсткий, він був тим, хто хотів спалити село, хто

збирався сидіти праворуч чи ліворуч Господа і прагнув певної влади. Але в кінцевому результаті він пише: «Діточки, любіть один одного...»

Цей апостол не зростав в якомусь чиновництві, він зростав у любові. Дуже просто зростати в чиновництві, займаючи якусь лідерську позицію. Дуже просто стати людиною командного типу. Тому Біблія і закликає нас переглядати своє життя. Наш одяг мусить бути чистим. Керуючись чистими мотивами, ми повинні бути сповнені Божою любов'ю.

Третє. Священники їли особливу їжу. Крім них, ніхто не мав права їсти показних хлібів. Що це означає для нас? В Євангелії від Івана читаємо: «Ісус же сказав їм: «Я – хліб життя, хто до Мене приходить – не голодуватиме він, а хто вірує в Мене – ніколи не прагнудиме» (Ів. 6:35).

Ісус Христос – наш хліб. Інший текст Біблії говорить про те, що наша пожива – Слово Божє. Сьогодні існує безліч потоків інформації. І хочемо ми того чи ні, ця інформація проникає в наше серце і впливає на нього. Чи зумію я підкорити всю інформацію навколо мене тому, що говорить Слово Божє, щоб стати над усіма тими подіями і не втратити внутрішнього миру перед Богом.

Для багатьох людей інформація про пандемію грипу в Україні стала приводом для страшного хвилювання. Ми намагалися вивести людей з того стану, бо вони, споживши ту їжу, навіть до деякої міри правдиву, занепали духом. І ми нагадували їм, що є на небі Господь, який усе контролює, і є Божі обітниця.

Якщо не навчишся всю почуту інформацію підкоряти Слово Божому, можна занепасти духом. Кожного дня я повинен розмірковувати, чи правильно їжі наївся, чи добра пожива потрапила в моє серце. У світі є страви смачні, але користі вони не приносять, лише проблеми для шлунка і тіла. Так само і в духовному світі.

Четвертий момент – священники мусили ходити в особливому світлі. Апостол Іван каже: «Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він

у світлі, то маємо спільність один з одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:7).

Чи ходжу я у світлі? Так, коли маю спільність з іншими. Коли мій погляд на ту чи іншу людину світлий навіть тоді, коли вона впала в негаразди або навіть гріхи. І я буду шукати, як їй допомогти. Бо основне питання, яке стоїть перед кожним служителем, – привести людину до Господа, щоб вона отримала спасіння.

Тому апостол Іван і говорить, що кожному з нас потрібно ходити у світлі. І Дух Святий допомагає нам, навчає нас, веде і скеровує.

П'ятий момент – священники приносили жертву заступництва. У Посланні до римлян написано: «Тож благаю вас, браття, через Божє милосердя, – повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові як розумну службу вашу, і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божє – добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:12). Природа служителя – приносити жертви, і не лише за себе, а й за інших людей. Це не щось надзвичайне, це повинен виконувати кожен із нас.

Жертва – це те, що нелегко віддати, це не просто – молитися за людину, не просто – прощати, коли образили. Але, стаючи перед Господом, я повинен розуміти, що насамперед мушу принести як жертву свою молитву до Нього.

І це читаємо: «Отож завжди приносьмо Богові жертву хвали, цебто плід уст, що Ім'я Його славлять» (Євр. 13:15). Нам потрібно навчитися бути вдячними перед Богом. Невдячне серце обов'язково напоїть серце здатне поставити оті оборонні редути, які вбережуть від проникнення непотребу.

Нам приємно бути серед вдячних людей. І Богові також приємно. Напевно, не просто було Павлу і Силі принести жертву хвали за тих умов, про які читаємо в Діях святих апостолів.

Останнє. У святому святих зберігалися особливі, специфічні речі. Там були скрижалі, жезл і манна. Це символи певної влади, символи Божих чудес, Божого Слова, і я вірю, що саме в особистих взаєминах з Богом, коли є особиста молитва, а не механічне повторення заучених слів вранці чи ввечері, там, де є особиста глибока спільність із Богом, буде відкриватися Слово Божє. Там Господь даватиме специфічні відкриття і духовну владу.

Тож хай допоможе Він нам бути справжніми священниками Нового Заповіту – священниками не букви, а духа.

ЗВІТУЄМО

Відділ жіночого служіння Церкви ХВЄ України провів звітну конференцію

28–29 листопада в головній канцелярії Церкви ХВЄ України пройшла річна звітна конференція відділу жіночого служіння. Сестри, відповідальні за жіноче служіння в церквах п'ятидесятницького братерства, зібралися майже з усіх областей України, щоб разом помолитися, поділитися успіхами, здобутками і спланувати роботу на наступний рік. Темою конференції було обране гасло «У спілкуванні наша сила».

Ця думка стала центральною у вітальному слові завідувачки відділу жіночого служіння Віри Деркач. «Через спілкування одна з одною ми отримуємо духовну підтримку. Через спілкування з учнями Ісуса показував їх духовний стан. І ми можемо тільки здогадуватися, якого болю нашому Господу завдали не тільки факт зради, як те, що людина, яка зрадила Його, була з Ним за одним столом і їла хліб разом з Ним. Зовсім не випадково Ісус сказав: «По тому пізнають, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою»».

Заступник старшого єпископа Церкви ХВЄ України єпископ Микола Синюк привітав сестер від керівництва Церкви. Потім звітували відповідальні за жіноче служіння в областях. За підсумками обговорення роботу відділу жіночого служіння в Церкві було одностайно визнано доброю в переважній більшості областей. Учасниці конференції визначилися з планами роботи на майбутнє, а планів немало.

Логічним продовженням офіційної частини зустрічі стало вечірнє спілкування за святковим столом. Приємною несподіванкою для семи сестер стали теплі привітання з нагоди круглих дат, які вони відзначали цього року. Звісно, не обійшлося без подарунків. А одержали їх не тільки іменинниці, а й усі сестри, відповідальні за сестринське служіння в областях України. Слова щирої вдячності за теплі вовняні ковдри були звернені до сестри Віри – саме їй треба завдячувати такою приємною несподіванкою.

Окремої уваги вартий той факт, що вже другий рік в Київському Біблійному інституті триває навчання сестер на факультеті жіночого служіння. І, власне, майже всі відповідальні за служіння в областях отримують Божі благословення, навчаючись там. Систематизоване пізнання біблійних істин, здатних якісно вплинути на сестринське служіння, об'єднати всіх в одному дусі любові, конче необхідне для успішної праці.

Доброю новиною для всіх учасниць стало відновлення сестринського

служіння в Херсонській області. В обласній жіночій конференції «Все, що може рука твоє робити, роби» взяли участь обласні служительні Херсонщини, благословивши сестер на благочестиве життя в Ісусі Христі.

Конференція на тему «Жінка, яка боїться Бога, достойна хвали», відбулася в липні ц. р. в м. Ковелі Волинської області. Участь у ній взяли регіональні служительні, сестри з братніх церков області. Відкривав конференцію словами настанови і благословень єпископ Михайло Близнюк.

Відділ жіночого служіння Церкви ХВЄ активно задіяний у соціальній праці. Влітку з ініціативи і за участю керівника відділу Віри Деркач була проведена зустріч з інвалідами в Луганській області (м. Свердловськ). Десять обділених долею людей отримали соціальну допомогу і, що найголовніше, почули Добру Новину Ісуса Христа. Наслідком цього служіння стало поповнення місцевої церкви спасенними людьми. Окрім сестри Віри, інвалідам служили Ірина Нахманович (жіноче служіння у США) і Валентина Канішер – радник Прем'єр-міністра України Ю. Тимошенко, голова Всеукраїнського благодійного фонду «Від серця до серця».

Наш кор.

Найактивніша складова – молодь

Відділ молодіжного служіння Церкви ХВЄ України провів робоче засідання обласних керівників молодіжного служіння. Понад 20 молодіжних лідерів приїхали до Києва, щоб оцінити свою спільну діяльність протягом року та спланувати молодіжні заходи на наступний рік.

Звіти показали великий потенціал та активну участь молоді у житті Церкви. Молодь – найактивніша складова всіх благовісницьких та суспільно важливих заходів.

Скажімо, у Рівненській області молодь щотижня служить у місцевих лікарнях, молоді педагоги проводять уроки християнської етики в загальноосвітніх школах, популярними стали місійні поїздки до Полтавської та Сумської областей.

Молодь Запорізької та Львівської областей докладає зусиль, щоб євангельська соціальна позиція християнської молоді була відома суспільству через проведення ток-шоу, молодіжних клубів та трансляції молодіжних матеріалів через кабельні ТБ-мережі.

«Я радий, що робота в більшості областей стала більше спрямованою назовні, відповідаючи на вимоги суспільства, а не тільки на задоволення внутрішніх потреб», – прокоментував діяльність відділу його голова пастор Богдан Левицький.

Учасники зустрічі запланували проведення регіональних конференцій молоді, навчальних семінарів для лідерів та обговорили стан підготовки до Всеукраїнського з'їзду молоді Церкви ХВЄ України, що запланований на 6–13 липня 2010 року.

uupc.org.ua.

ІНТЕРВ'Ю

Олександр Турчинов: «У недемократичному суспільстві не може бути свободи совісті: немає свободи – немає і свободи совісті»

Олександр Турчинов — народний депутат Верховної Ради України кількох скликань, очолював парламентський бюджетний комітет, під його керівництвом прийнято Бюджетний кодекс України. Доктор економічних наук, професор. Член баптистської церкви «Слово Життя».

Після розпаду СРСР в житті Олександра Валентиновича почався період духовних пошуків, які привели його, людину, що посідала досить високе становище в суспільстві (радник прем'єр-міністра з економічних питань), до баптистської церкви. Вперше він побував на Богослужінні ще в радянські часи, будучи секретарем райкому комсомолу в Кривому Розі. У районі було кілька випадків, коли молоді люди писали заяви про вихід з комсомолу з релігійних переконань і йшли до баптистів. Вражений таким «дикунством», Турчинов вирішив сам відвідати це «лігво», щоб зрозуміти, чому це відбувається.

Поїхав громадським транспортом, взявши з собою, на всяк випадок, кремезнішого товариша. На автобусній зупинці запитав якусь жінку, як проїхати в потрібному напрямку — на далеку околицю, куди в ті часи заганяли баптистів (ї досі, на жаль, деякі керівники діють за таким же принципом). А вона відповіла: «Слава Богу! Я тут вже давно чекаю на вас, адже ви їдете в дім молитви?...», і, побачивши його збентеження, пояснила: «Мені вночі приснилося: підійдуть до мене дві заблудлі душі, і я вкажу їм шлях до спасіння...»

— Що можна сказати про стосунки влади і Церкви в Україні.

— Будь-яка система вимагає соціальних інститутів, які б її освячували. Для російської імперії це було православ'я. Потім за справу взялися парткоми. Коли комуністична ідея провалилася, виникла гостра потреба в постійній роботі з масами. Не випадково в Росії православ'я нині наближається до влади, стаючи поступово державною релігією. В Україні цього немає. Тому постійно чиняться спроби управлінськими методами вирішити проблему єдиної Православної Церкви, яка благославляла би владу на її не завжди праведні діла. Напевно, саме це характеризує сьогоденні стосунки влади і Церкви в Україні.

— Віруючі і вибори. З цього питання позиції християн іноді дуже відрізняються.

— Думаю, християни не можуть залишатися посторонніми спостерігачами в суспільстві. Біблія говорить: «... бо хто власним домом рядити не вміє, як він зможе пильнувати про Божу Церкву?» (1 Тим. 3:5).

Сьогодні нам немає смислу дотримуватися традиційної аполітичності, успадкованої ще з часів Союзу, коли вона була оправдана. Ситуація кардинально змінилася. Християни не можуть стояти осторонь від проблем суспільства, вони повинні бути відповідальними перед Богом за свою країну. Бо Україна не підніметься з колін, поки не стане на коліна перед Богом. Християни сьогодні можуть і повинні впливати на владу; не загравати з нею, бо вона цього не варта, а заявляти перед нею про свої конкретні інтереси, вимагати, щоб її дії узгоджувалися зі Святим Писанням. Влада боязлива, і коли вона відчуває тверду позицію, починає присідати... З другого боку, безумовно, треба уникати спокуси політизувати церкви.

— Як євангельський християнин, що ви можете сказати простим віруючим, які роздумують над тим, яку позицію їм зайняти у зв'язку з подіями, що відбуваються в Україні.

— Україна — остання з пострадянських держав, які не визначилися зі своєю перспективою: йти їй шляхом тих, які створюють неототалітарні режими, що нічого спільного з демократією не мають, чи вибрати інший шлях — шлях європейських країн. На найближчих виборах якраз і визначиться: піде Україна в Європу чи в Азію. І в центрі політичної кризи також стоїть це питання.

З точки зору віруючого, усе, що відбувається нині в Україні, — суєта і духовна знемога. Але криза — економічна, політична і соціальна — не може виникнути поза духовною кризою. Більше того, криза духовна — першопричина будь-якої іншої кризи. Досить переглянути передачі Українського телебачення, щоб переконатися, що країна переживає найглибшу духовну кризу. Є, звичайно, і в Європі закриті, платні телеканали, де багато непотребу. Але коли на всіх каналах у нас показують порнографію, коли депутати Верховної Ради ніяк не спроможуться обмежити рекламу алкоголю і тютюну, то хіба це не віддзеркалення занепаду моралі і духовної кризи? Це свідоме розкладання народу, підриг його духовних основ.

Тому, дорогі брати і сестри у Христі, ми не повинні стояти осторонь того, що відбувається в суспільстві і політиці. Не можна відмежовуватися від цього, кажучи, що Господь Сам прийме рішення. Бездуховність породжує корупцію, злочинність, озлоблення, страх, а в кінцевому підсумку — гріх і смерть. Це взаємопов'язані речі. І віруюча людина не повинна байдуже споглядати на це. Треба захищати демократію. У недемократичному суспільстві не може бути свободи совісті; якщо немає

свободи — немає і свободи совісті.

— Багато віруючих не згодні з методами надто активного протесту, до яких вдається і ви особисто...

— Ні, ми не закликаємо йти на барикади, як намагаються подати справу в деяких ЗМІ, але піднести свій голос на знак того, що ми не згодні з тим, що відбувається, зробити осмислений вибір при голосуванні — це обов'язок кожної віруючої людини — і перед Богом, і перед людьми.

— Ви вважаєте правильним виводити людей на вулиці?

— Не виключено й таке, але це повинен бути лише мирний процес, і в нас є досвід нейтралізації провокаторів, які закликають людей до безчинства. Головне — щоб не пролилася кров, а мирні активні дії цілком допустимі, це засвідчує і світовий досвід. Перевага політика-християнина в тому, що в мене, наприклад, немає й тіні ненависті до моїх політичних опонентів. Не мені їх судити, не мені бути їм суддею... Але противитись злу — мій обов'язок і моя відповідальність.

— Ви — заступник Ю. Тимошенко по партії «Батьківщина» і перший віце-прем'єр у її уряді, а Юлію Володимирівну політичні опоненти майже щодня звинувачують по телебаченню в мисливих і немисливих гріхах. То кому вірити?

— Я не відкрив секрет, якщо скажу, що в Україні практично всі засоби масової інформації змушені виконувати політичне замовлення, відробляючи своє утримання. Але щоб зрозуміти, де правда, згадаймо, що говорить нам Біблія: «По плодах їх пізнаєте їх». Тобто Господь вчить нас судити не за словами, а за ділами. Коли мені говорять, що ось читали, наприклад, у «Фактах» чи чули по УТ-1 про Юлію Тимошенко страшні речі, то я запитую: а ви вірите ЗМІ в принципі?.. Відповідають: «Ні». Тоді чому вірите саме цій інформації?

Річ у тому, що коли країна в духовній кризі, у добре не віриться, а ось негативна інформація про людину сприймається як правдива. Треба дивитися, хто доносить інформацію. Треба задатися питанням: чия позиція для вас прийнятна — наша чи наших опонентів? І тоді все стане зрозумілим.

Що стосується Юлії Тимошенко, то, думаю, вона власним життям доказала, що заради своєї країни і свого народу готова на все. Її робота в бізнесі понад 10 років тому, про що їй увесь час нагадують, привела до того, що саме тоді Україна перестала ходити в боржниках перед російськими енергетичними кампаніями. А коли вона стала віце-прем'єром, людям наразі почали своєчасно виплачувати пенсії, наша енергетика була фактично врятована. Можливо, ви вже забули, що

вперше саме тоді в містах і селах перестали відключати електроенергію. І ще одне — всі судові процеси проти Юлії Володимирівни, попри підконтрольність судової системи тодішній владі, провалилися. А скільки зусиль докладає вона на посаді прем'єра, щоб втримати на плаву Україну тепер, в час глибокої світової економічної кризи.

— Згідно з соціологічними дослідженнями, Церква в Україні як соціальний інститут за довірою громадян посідає перше місце. Тобто суспільство мовби очікує відповіді на виклики часу саме від Церкви. Чи готова вона дати відповідь?

— Справді, авторитет Церкви високий, але, можливо, лише тому, що низький рівень довіри до інститутів влади... Я не думаю, що результати опитувань свідчать про те, що в Україні різко зросла кількість віруючих. Неозброєним оком видно, що дуже багато людей навіть не шукають дороги до Бога, не кажучи вже про каяття і хрищення по вірі. Інтуїтивно людина відчуває, що їй треба вибратися з болота, в якому вона гине, але в неї немає для цього сил. Це серйозна проблема. І допомогти їй — завдання Церкви.

У нас не повинно бути крайностей. Свого часу, коли держава сповідувала воєнничий атеїзм, а партія переслідувала віруючих, участь в такій партії, у політичному житті була для християн неможливою. Але сьогодні ситуація кардинальним чином змінилася, і у віруючих появився вибір.

Звичайно, якщо деякі конфесії, і це особливо характерно для деяких автономних Церков, починають займатися політичною діяльністю, така крайність не може бути сприйнята. Церква є і буде над державою, над політикою, бо вона не від людей, а від Бога. Церква не може підмінювати жодну політичну організацію, ніякий державний інститут, опускаючись до світської суєти. Але віруючий живе в суспільстві і не повинен залишатися байдужим до його проблем. Тому як немає смислу Церкві підписувати договір хай навіть з найдемократичнішими партіями, так немає смислу і в тому, щоб стримувати віруючих від вияву своєї громадянської позиції. Якщо людина має Господа у своєму серці, то вона без будь-яких пасторських вказівок визначить, яку політичну силу їй підтримувати.

На жаль, у нас часто відбувається поконфесійна орієнтація: цей патріархат підтримує тих, той — інших, протестанти — ще когось. Коли з церковної кафедри йде політична агітація — це недопустимо, це гріх...

— Хоч Церква, за вашими словами, стоїть над цюгосвітньою суєтою, вона не може не брати участі в житті суспільства. І одне з її призначень

— соціальна робота, названа в Слові Божому працею любові. Ми покликані допомагати знедоленим. На жаль, нерідко цю роботу гальмують різні структури. Чи не можуть народні депутати сприяти просуванню християнських програм?

— Безумовно. І це сприяння буде тим ефективніше, чим більше віруючих опиниться у всіх владних структурах починаючи від парламенту і закінчуючи сільськими органами влади. Це серйозне завдання, яке в наших церквах, нашому братстві недооцінюється. Церква має великий потенціал для соціальної роботи: з безпритульними, сиротами, у лікарнях, в біблійній освіті... Але він, попри крайню потребу в ньому, використовується вельми незначною мірою. Продовжують діяти стереотипи минулого: протестанти — сектанти, американські агенти і ще невідомо хто. І тому масштабні соціальні завданнями нам просто не дають займатися.

При цьому ми продовжуємо говорити, що в нас немає переслідувань. Можливо, це не можна назвати переслідуванням, але й про рівність конфесій говорити не доводиться. Якщо з Держбюджету, місцевих бюджетів мільйони гривень витрачаються для спорудження православних храмів, в яких людей не так уже й багато, а часом вони взагалі стоять порожні, то неже це не порушення принципу свободи совісті? Йде економічне переслідування протестантських конфесій.

Мені іноді пишуть: як ви можете, будучи християнином, працювати в цьому Содомі і Гоморрі?.. Але якщо ми не підемо у владу, то нами будуть керувати якраз ті представники Содому і Гоморри, і тим самим ми чітко визначаємо свою роль як жителів цих нечестивих міст, хоч і не згодні з цим. Тому ми повинні спрямувати свої зусилля на те, щоб наша країна стала справді християнською.

— Ви працюєте в найвищому ешелоні влади. Чи вдається вам свідчити тим, хто оточує вас, про Бога?

— Я завжди готовий до цього, у мене в кабінеті лежать Біблії, які я при нагоді дарую своїм співрозмовникам, запрошую на зібрання до нашої церкви. Деякі з моїх співробітників відвідують їх. Нещодавно хрищення по вірі в нашій церкві прийняла моя мама. Син ходить до невідомої школи. Дружина буває в церкві разом зі мною, поки що як спостерігач і слухач; тут я, при всьому моєму бажанні, не можу застосовувати адміністративний ресурс...

— Що ж, бажаємо вам Божих благословень, щоб у найтяжчих і найбільш напружених ситуаціях, якими сповнене ваше життя як політика, ви могли виконувати Божу волю.

www.titel.ru.

АКТУАЛЬНО

Громадська рада при МОЗ закликає керуватись моральними засадами у протидії епідемії ВІЛ/СНІДу та розробити стратегію зменшення абортів

У Міністерстві охорони здоров'я за участі міністра Василя Князевича 10 грудня відбулося засідання Громадської ради з питань співпраці з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій. Учасники засідання обговорили проект інформаційної компанії щодо протидії епідемії ВІЛ/СНІДу та розглянули

питання звуження практики абортів в Україні.

На засіданні був представлений проект Концепції національної інформаційної кампанії «Не дай СНІДу шанс!». Громадська рада критично сприйняла цей проект, оскільки лейтмотивом запропонованої інформаційної кампанії, націленої головним чином на молодь віком

від 16 до 25 років, мав би стати девіз «Використовуй презервативи при сексуальних контактах». При цьому жодних моральних орієнтирів, закликів до стриманості у ставлених відносинах та відповідальної поведінки ця програма не пропонує.

Таку позицію, яку висловили під час засідання заступник голови Громадської ради св. Андрій Нагірняк (УГКЦ) та священнослужителі інших Церков, підтримали також голова Громадської ради академік Юрій Кундів та президент Всеукраїнського Лікарського Товариства Олег Мусій.

Громадська рада одностайно рекомендувала переглянути підходи до запропонованої інформаційної кампанії, зробивши акцент на проведенні освітньої та роз'яснювальної роботи з пропаганди серед дітей та молоді здорового способу життя, духовних, морально-етичних, культурних цінностей та відповідальної поведінки.

Члени Громадської ради ухвалили звернення до міністрів охорони здоров'я, у справах сім'ї, молоді та спорту, освіти і науки та до Національної ради з питань протидії туберкульозу та ВІЛ-інфекції/СНІДу, в якому наголошено рекомендували заборонити пропаганду ставлених стосунків шляхом «мотивування до використання презервативів», особливо серед дітей шкільного віку. Громадська рада наголосила на тому, що профілактичні програми повинні пропагувати традиційні духовні, морально-етичні та культурні цінності, зокрема утримання від раннього початку ставленого життя та стриманості від позашлюбних ставлених стосунків, бо це найефективніші засоби профілактики ВІЛ/СНІДу.

Нагальною потребою сьогодення, переконує Громадська рада, стала необхідність розробити стратегію для зменшення кількості абортів.

www.irs.in.ua

КОНСУЛЬТУВАННЯ

ШКОЛА ПРАКТИЧНОГО СЛУЖІННЯ

Ми розпочинаємо публікацію лекцій зі школи практичного служіння відомого вчителя Божого Слова Сергія Вітюкова. Матеріал буде корисний і досвідченим служителям, і служителям-початківцям, тому що він містить основні положення принципи, які можна застосовувати до вирішення різних проблем людини.

**Сергій
Вітюков**

нести тягарі один одного; по-друге, треба молитися, щоб Бог давав нам Своє слово; по-третє – щоб Він давав слово тому, хто має здатність його правильно передати іншим; по-четверте – молитися, щоб Бог оберігав, захищав і благословляв усіх нас; і по-п'яте – щоб ми були готові прийняти від Нього з відкритим серцем. Тому що Бог посилає спрагненим, посилає там, де існує потреба.

Поки не буде загальної спраги, не прийде загальне благословення. Це духовний закон. Бог виливає Свої потоки на спрагнені, відкриті і готові серця.

Принципи консультування

У Біблії немає детальних інструкцій з консультування, але вказані принципи консультування. Знаючи і виконуючи їх, ми будемо успішними в служінні іншим, а допомагаючи один одному, виконаємо заповіді Божі і отримаємо від Нього благословення.

«Ціль же наказу – любов від чистого серця і доброго сумління і не лукавої віри» (1 Тим. 1:5). Ціль одна – любов. А засоби для досягнення цієї цілі – чисте серце, добра совість і не лукава, нелицемірна віра.

Чому, коли чуєш іноді пораду, то аж зіщулюєшся від болю? Тому що або серце нечисте, або совість недобра, або віра лукава.

Біблія ще говорить, щоб ми носили тягарі один одного і таким чином виконали Закон Христа. Отож Закон Христа – це Закон безумовної любові.

Коли ви зустрічаєтеся з людиною, то для того, щоб зрозуміти, чому вона поводить себе саме так, а не інакше, важливо розуміти, в якій атмосфері вона живе. Від цього залежать стратегії консультування і ваше рішення як консультанта.

Ось приклад. Приходить до мене одна сестра і просить: «Помоліться за мене – я часто дратуюся, зриваюся на дітях, впадаю в депресію, мучуся від почуття вини і не можу вирватися з цього зачарованого кола. Помоліться, щоб Бог звільнив мене від подратування і гарячкватості. Бо я тільки мучуся від цього, терзаю себе, і все стає ще гірше».

Те, що вона робила, було погано, але треба було зрозуміти становище, в якому вона опинилася. Зрозуміти – це не значить опинятися, це значить виробити стратегію допомоги. Світська психологія зазвичай пропонує зрозуміти, щоб оправдати, однак Біблія ніколи не виправдовує гріх, незалежно від причин, які його викликали. Гріх – це гріх, і він потребує каяття. Але зрозуміти його причини – це не означає назвати чорне білим, це означає зрозуміти, як людині можна допомогти.

І от я попросив ту сестру трохи розповісти про себе. Виявилось, що вона давно вдова, працює на шкідливому виробництві, дуже часто понаднормово, тягне дітей і старається їх виховувати правильно.

Її діти і справді були доглянуті і виховані. І про що це, на вашу думку, говорить? А про те, що її організм волав, що більше так не може, а обставини гнали вперед, та ще й на шкідливому виробництві.

І уявіть: я беру «букву» і читаю їй: «Усяке подратування, і гнів, і лють хай буде забрано від вас...» Чи правильним буде моє слово?

Я сказав, що її поведінка неправильна, що вона руйнує відносини в сім'ї. Вона згодилася, мовляв, і сама це розуміє. Такій людині не треба довго читати мораль і викликати почуття вини. Якби я почав соромити її і сипати біблійними цитатами, я б її просто добив.

Звісно, я сказав, що вона повинна покаятися за свою поведінку перед дітьми і перед Богом. Вона відповіла, що давно це зробила. Тоді я продовжив: «Подумайте про себе. Ви ж на собі хрест поставили і розчинилися в дітях. Дозвольте собі відпочити. Влаштуйте для себе свято. Поїдьте десь на природу і просто насолоджуйтеся красою».

Втома призводить до депресії. Пам'ятає Ілля? Він лежав під кущем і просив Господа забрати його, бо він залишився сам. І що зробив Бог? Послав ангела сказати, щоб Ілля відпочив – поїв, поспав. І тільки тоді брався до роботи.

Обстановка, в якій живе людина, показує, чому вона поводить себе саме так. Тому поговоріть з людиною, постарайтеся зрозуміти її.

Ми живемо на гріховній землі. Недарма Соломон говорив, що бачив багато зла під небом. Ми тільки духовно посаджені на небесах, але все ще живемо під небесами, де діє закон гріха і смерті. Після гріхопадіння людина розділена з Богом. Навіть після народження згори ми не можемо до кінця налагодити ті стосунки, для яких Бог створив нашу душу. Ми не зустрічаємося з Ним у прохолоді дня – ми зустрічаємося з Богом тільки вірою, у своєму дусі.

Ми живемо на проклятій землі. Навколо панують хвороби, розруха, тривоги, невдачі, проблеми. Закон гріха і смерті діє в нас самих. Бідна наша душа – не для того її творив Бог.

Ми живемо на території гріховної системи – ворожій території. Живемо в суспільстві, яке розкладається. «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи...» Скільки сьогодні засмучених батьків і непокірних дітей! А скільки дітей, яких батьки покинули напризволяще! Скільки життів зруйновано, скільки долів розбито... Скільки внутрішньої недовіри, агресії, утисків. Ми з підозрою дивимося навіть на друзів, тому що не раз переживали зраду з боку найближчих людей. Ми живемо в ситуації останнього часу.

У складній ситуації сьогодні і церкви. Скільки з нас, ідучи на зібрання, хочуть знайти там мир і спокій, тишу і відпочинок для душі. Та не знаходимо. Ми тиснемо брату руку, усміхаємося і розходимося, навіть не підозрюючи, що людина на межі падіння, на межі повного руйнування. Ми навчилися робити добру міну при поганій грі.

Ми живемо за останнього часу. І це треба враховувати. На одному семінарі

для вчителів недільних шкіл на запитання, скільки з них при слові «церква» зіщулюються, відчуваючи біль і нерадісні почуття, майже половина присутніх підняла руки. Я не говорю про Церкву Христову, я говорю про людей в церкві. Останні дні – тяжкі дні, і вони відображаються не лише на всьому світі, але й на церкві.

Це частково відповідь на запитання, чому старі часи були кращими за теперішні. Молодь сьогодні живе в цілком іншій, ніж попередні покоління, обстановці. Старшому поколінню довелося пережити багато тяжких часів, але в тій тяжкості було і щось позитивне. Бо що тяжче витримати – спокуси, труднощі і потрясіння чи сите життя? Скільки людей пережили тяжкі випробування, а в достатку впали.

Ми живемо в останні часи, а вони унікальні, тому і ми, його продукт, стаємо іншими, а наші внуки на нас взагалі не будуть подібні.

Наша реакція на події останніх часів

«І запитали Його та й сказали: «Учителю, коли ж оце станеться? І яка буде ознака, коли має початися це?» (Лк. 21:7).

Одна з головних ознак останнього часу – це збільшення кількості лжевчень і лжепрацівників, за якими стоять бісівські духи.

Наступне, чим характерні останні часи, – війни і воєнні конфлікти. Негативними чутками переповнений інформаційний простір. Тому нам треба звертати увагу на те, скільки часу проводить біля телевізора людина, яка впала в депресію, скільки негативної інформації вона на себе звалює. Бо чим ти харчуєшся, тим і стаєш.

Як ми повинні реагувати на події сьогодення? Не жаяхатися і не лякатися – бо це ще не кінець. Але бережіться – небезпека буде посилюватися. Тому просто вимкни телевізор. Адже ти все одно нічого не зміниш.

«І повстане народ на народ і царство на царство...» Расові проблеми, національні конфлікти, релігійні протистояння стали реальними. Сьогодні триває вельтенська світова війна релігій. Стрімко набирає фінансової та енергетичної міці іслам, адже енергоносії розміщені, здебільшого, на його території. І він стає дедалі агресивнішим. Неважко припустити,

що років через 15 він так сильно притисне до стінки розрізнені християнські країни, що ті змушені будуть атакувати, бо інакше помруть. Можливо, це і стане причиною великої війни...

Землетруси, голод, природні катастрофи, гоніння від світу і лжецеркви... В останні часи церква-блудниця, або лже-церква прибиратиме до рук все більше влади. Багато гонителів триматимуть в руках Біблію.

«Як було за днів Ноя...» А це значить, що не всюди буде економічний занепад. Буде зовнішнє насолодження життям з ціллію заповнити внутрішню порожнечу. Чим більше проблем всередині, тим активніше людина намагається влаштувати своє зовнішнє життя. Навіть проблема з зайвою вагою в багатьох чисто духовна і душевна. Коли людина навіжена, вона або не їсть, або їсть дуже багато. Вона вживає телевізор, алкоголь, наркотики, тому що хоче заповнити свою душевну пустоту, а заповняє шлунок.

Чи багато людей сьогодні з радістю дивляться у майбутнє? Від постійного тиску минулого людина боїться прийдешнього, вона або ховається в минулому, або ставить загорода в теперішньому, тому що майбутнє буде її атакувати. А це впливає на мислення і поведінку.

І щоб зрозуміти людину, потрібно спершу дослідити, в якій обстановці вона живе. По жінці з перших хвилин можна зробити висновок, щаслива вона в шлюбі чи ні. Її внутрішній світ сформований сприятливими або негативними обставинами її життя.

Діти, яких виховують няні або бабусі, не навчені спілкуватися з дорослими. І причина цього – не завжди бунтарська природа, але, як правило, брак батьківської уваги.

Люди, які пережили голод, ще довго ховають кулочки хліба. Це формує їх поведінку і характер. І це треба враховувати, вирішуючи проблеми шлюбу, особливо в перші п'ять років подружнього життя.

Багато ознак останнього часу потрясають наші душі. Результат – духовні проблеми: одержимість, підконтрольність дияволу, спадкові хвороби, духовні і душевні захворювання, депресії, нервові розлади, безпричинний страх, нав'язливий неспокій, залежність від багатьох речей. Цей перелік можна вести дуже довго. І все це відображається на фізичному здоров'ї людини. Саме звідси походять серцеві захворювання. Лікар Соломон сказав: «Бійся Господа та ухилийся від злого! Це буде ліком для тіла твого, напоєм для костей твоїх».

Цей тиск на суспільство буде тільки зростати і зростати. Якщо Церква не відповість на потреби людства, то нас чекають переповнені кабінети психіатрів, напівпорожні церкви і покоління, яке не вірить в Бога і Біблію.

Далі буде.

Чи благословляє Бог невіруючих?

«Мир вам! Дайте, будь ласка, відповідь на моє запитання: чи благословляє Бог людину, яка не вірує в Нього? Як можна пояснити те, що людина досягає в житті дуже багато, до того ж чесним шляхом, і при цьому не вірить в Бога? Чи можна це назвати благословенням від Бога? Наперед вдячний. Божих благословень вам!»

Роман Б.

Слово Боже дає такі відповіді на це запитання:

По-перше, Господь благословляє всіх, тому що Він любить Своє творіння і тому що Він добрий до всіх: «... Наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Мт. 5:45).

По-друге, Господь благословляє не тільки віруючих, а й невіруючих, в надії, що вони врешті-решт оцінять Його милість і добрість щодо них, завдячуючи Йому за всі Його благословення і діяння: «Або погорджуєш багатством Його доброти, лагідності та довготерпіння, не знаючи, що Божа добрість провадить тебе до покаяння» (Рим. 2:4).

Однак, як відомо, багато сприймають Божу доброту як належне, продовжуючи випробовувати Боже довготерпіння: «... Скоро не чиниться присуд за вчинок лихий, тому серце людських синів повне ними, щоб чинити лихе» (Екл. 8:11).

По-третє, Господь благословляє тих, хто не вірує в Нього, з певною ціллю: щоб на Суді вони не могли дорікнути Богові за те, що Він не був до них добрий і милосердний: «Ось тому то не встоять безбожні на суді» (Пс. 1:5).

Слово Боже попереджає, що кожного, хто не визнає Творця і не прославить Його за життя, очікує вельми плачевний кінець: «Бо погинуть ось ті, хто бокує від Тебе, понижши Ти кожного, хто відступив від Тебе!» (Пс. 73:27). «Буває, дорога людині здається простою, та кінець її – стежка до смерті» (Прип. 14:12).

Питання про благословення безбожних тривожить уми людей з давніх часів. Цій темі присвячені 21-й розділ Книги Йова і 73-й псалом Асафа.

Величезні стародавні кам'яні пам'ятники. Розвинуте будівництво споруд і будівель. Загублені цивілізації... Ні, це зовсім не сюжет пригодницького фільму! Але якщо ми заглянемо в наше стародавнє минуле, то побачимо історію, яка набагато цікавіша за будь-який фільм...

Якби еволюція була істиною, наш ретроспективний погляд в глибину історії відкривав би перед нами багато явних свідчень поступового зниження розумності людини аж до інтелекту мавпи. Але біблійне творення свідчить про протилежне. Людина, створена за образом Божим, завжди була розумною.

Істинна історія

Практично відразу після створення люди вже винаходили різні предмети — такі, як музичні інструменти і засоби для обробки металів (1 М. 4:21-22). До того, як почався потоп, людство вже досягло високого рівня технічного розвитку. По-перше, Ною і його помічникам було цілком під силу побудувати величезне океанське судно. Розміри Ноевого ковчега сягали 135 метрів у довжину, 27 метрів у ширину і 13,5 метра у висоту (1 М. 6:15). Ми знаємо, що ці розміри були ідеальними для побудови міцного ковчега. Здійснення такого масштабного завдання вимагало глибоких знань з проектування, не кажучи вже про особливу техніку по роботі з лісоматеріалами.

По-друге, рівень цивілізації, що утворилися на землі відразу ж після потопа, також може дати нам підказку. Ной і його сім'я намагалися зберегти якомога більше знань, необхідних для виживання і початку нової цивілізації в «новому світі».

Очевидно, у стародавніх людей був дуже високий рівень знань! Біблія говорить, що незабаром після потопа людство побудувало величезне місто. Це місто було розташоване в родючій річній долині Месопотамії біля сучасного Іраку. Навіть еволюціоністи не можуть ігнорувати це свідчення і зазвичай говорять про цю територію як про «колиску цивілізації». Чим вона, власне, й була, але тільки у світі, який почав своє існування вже після потопа.

Вавилонська вежа (1 М. 11:1-9), ймовірно, була першим типом піраміди. Надалі подібні за стилем споруди зводилися як на цій території (навколо сучасного Вавилону), так і в інших стародавніх цивілізаціях по всьому світу. Еволюційні історики вірять, що кожна культура винаходила один і той же архітектурний стиль незалежно один від одного. Однак було б розумніше вірити в те, що подібність споруд обумовлюється їх спільним походженням з Вавилоном.

Як і сьогодні, групи людей, які жили в часи будівництва Вавилонської вежі, володіли різними навиками і вмінням. Деякі були будівельниками, інші художниками, а ще одні — землеробами. Однак коли Бог розділив їх на різні групи, що розмовляли різними мовами, величезні запаси знань також були розділені. До груп, які утворили, наприклад, цивілізації єгиптян чи майя, безсумнівно, входили люди, зі знаннями про зведення споруд, про що свідчить швидке утворення їх культур. В інших групах таких знань, навпаки, не вистачало.

Уявіть, що ви і ваші родичі раптово переселяєтесь в дику незаселену місцевість. І хоч ви — вихідці із суспільства з величезним технологічним рівнем, ви не зможете взяти з собою всі необхідні знання для того, щоб, наприклад, виявляти рудні родовища, випалювати

Таємниця стародавньої людини

метал і обробляти його. Для виживання вашої окремої групи вам просто довелося би використати кам'яні інструменти.

Печерні люди

Після потопа окремі групи людей почали ховатися в печерах. В умовах більш суворого клімату печери були надійнішим захистом, ніж створене руками житло. Однак це зовсім не означає, що їх мешканці були «примітивними». І в наші дні є люди, які вибирають простий спосіб життя, переселяючись на околиці, далеко від суєти і шуму великих міст. Деякі вважають їх вибір «примітивним», але при цьому всі розуміють, що вони не менш розумні, ніж інші.

Типову «печерну людину» зображають як волохату і нерозумну істоту з манерами тварини. Однак багато печерних наскельних малюнків показують такий рівень майстерності, який мають деякі великі художники наших часів.

Недавно, на свій подив, вчені виявили музичні інструменти епохи «кам'яного віку», що свідчить про високий рівень мислення і музичні здібності.

Стоунхендж. Його масивні, важкі і точно розташовані плити кидають виклик тим, хто вважає, що їх творці були «менш розвинуті». Ця споруда могла бути зведена тільки за наявності змазаних рейок, канатів і майстерності цілком розумних людей.

Дуже легко прослідкувати, як багато навиків і вмінь можуть бути втрачені сьогодні, якщо людей розселити окремими невеликими групами. Розглянемо приклад, коли в одну з таких груп будуть включені землероби і архітектори, але не буде механіків, геологів і ковалів. Ця група, безумовно, розумілась би на механіці, але не знала б, як її використовувати. Подібним чином після подій у Вавилоні ті групи людей, які мали величезні знання, могли швидко відновити попередню культуру. Це виглядало б так, наче нова цивілізація виникла всього лише «за одну ніч».

Реальна історія людства абсолютно не свідчить про еволюцію від примітивної «мавполюдини» до сучасної розумної людини. Навпаки, свідчення минулого показують, що люди завжди були розумними.

Зверніть увагу на наступні висловлювання дослідників-еволюціоністів: «Археологічні дані підтверджують, що цивілізація Стародавнього Єгипту, як і цивілізація олекеів, не розвивалася поволі і болісно, як це природно для людських суспільств, а появилась несподівано і повністю сформованою. І справді, переїхавши від примітивного до розвинутого суспільства, здається, у такий короткий час, що він не має якогось історичного значення»; «Технологічні вміння, для еволюції яких треба було сотні і навіть тисячі років, появились майже за одну ніч — і при цьому відсутнє будь-яке свідчення їх минулого».

Культура з часом може втратити технологічні нави-

ки. У Стародавньому Єгипті більш ранні піраміди були споруджені краще, ніж пізніші, тобто якість будівництва знизилася.

Величезні споруди і оригінальні рішення

На незахищеному від вітру плато на висоті 3900 метрів на Болівійському узбережжі озера Тітікака в Південній Америці розташоване стародавнє місто Тіахуанако. Коли в цю місцевість прийшли інки, вони були вражені красою і пишністю цих величезних руїн. Іспанські мисливці за скарбами XVI століття не вірили місцевому індіанському повір'ю, яке проголошувало, що Тіахуанако було швидко збудоване після великого потопа невідомими велетнями. Сьогодні залишки величезних статуй і каменів розкидані по всьому ландшафту. В журналі Readr's Digest автор пише: «Найкращі сучасні інженери все ще задаються питанням, як люди могли розрізати і пересувати величезні маси гірської породи, які використовувалися для спорудження міста. Величезні кам'яні блоки виглядають так, ніби вони були розсічені за допомогою спеціального різак — завдання, яке не вирішується сьогодні жодним із засобів сучасних технологій... Архітектори, які розробили і створили їх були воістину геніальними людьми».

Багато стародавніх споруд простояли тисячі літ і збереглися у відносно доброму стані — чи будуть наші будинки, зведені в XX столітті, стояти так само довго?

У стародавньому місті Саксауаман, розташованому поблизу міста Куско в Перу, стоїть чудова стіна, побудована інками. Інки свідомо використовували в будівництві кам'яні блоки неправильної форми. Деякі блоки важать понад 100 тонн і настільки щільно прилягають один до одного, що між ними неможливо втиснути навіть аркуш паперу. Однак це більш дивовижна розташована в цьому районі кам'яна брила розміром з п'ятиповерховий будинок і вагою приблизно 20 000 тонн! Будівельникам міста Саксауаман вдалося якимось чином пересунути цю величезну брилу! Сучасні будівельники ніколи навіть не пробували повторити

цей подвиг. Найбільший і найпотужніший у світі кран здатний підняти всього лише 3000 тонн. Не дивно, що люди, які приймають еволюцію, вірять, що стародавній людині була надана допомога якоїсь високорозвинutoї раси!

І наскільки винахідливою була стародавня людина у спорудженні пірамід. Для їх фундаментів необхідна була абсолютно рівна поверхня. Цього вдавалось досягнути за допомогою геніального будівельного рівня. Спочатку єгиптяни прорізали в породі, що містилася нижче, канали і заповняли їх водою. Потім вставляли в канали бруски і позначали лінію горизонту води, встановлюючи таким чином справжній рівень. Ось що пише один автор з приводу спорудження поховальної кімнати: «Стеля складається з дев'яти блоків, загальна вага яких 400 тонн. Для того, щоб знизити небезпеку обвалу стелі через величезну вагу кам'яної кладки, над кімнатою було споруджено почергово п'ять розділених просторів, щоб розподілити тягар. Це шедевр інженерного мистецтва».

Народ майя був напорчуд талановитим у визначений час. Обходячись без комп'ютерів і складних вимірних приладів, вони точно знали, що тривалість сонячного року 365,2420 днів. Це зовсім недавно підтвердили сучасні астрономи, підрахувавши, що сонячний рік триває 365,2422 днів. Майя визначили, що за 11 960 днів відбувається 405 повних місяців; сучасні виміри дають показник 11,959,888 днів. Цікаво, що літочислення цей народ вів від 3114 року до нашої ери. Майя також вирізнялися своїми здібностями в математиці.

В 1900 році недалеко від острова Антіквітера грецькі пірнальники виявили останки стародавнього корабля, що затонув приблизно в 65 році до нашої ери. На місці аварії було виявлено пристрій з неймовірно складною системою точних механічних сталевих зубчатих зчеплень і вигравірованих штрихів вимірювальної шкали. Вважається, що це свого роду навігаційний вимірний апарат, вражаючи складність котрого безумовно свідчить про неймовірну мудрість його винахідників.

Розташоване в долині ріки Інд стародавнє місто Мохенджо-Даро, що належить, як припускають, до одної з перших відомих давніх цивілізацій, мало таку каналізаційну систему, яка в багатьох європейських містах появилась значно пізніше, через тисячоліття.

Руїни римських колон храму в Ліванському місті Баальбеку розташовані на одному фундаментному камені (закладеному більш ранньою цивілізацією), котрий, як було підраховано, важить 2000 тонн.

Вирізані з одної брили вулканічної породи «ворота сонця» в Тіахуанако важать приблизно 100 тонн. Яким чином їх перенесли і підняли? Це залишається загадкою.

Реальна історія людства, відома нам на сьогодні, абсолютно не свідчить про еволюцію від примітивної «мавполюдини» до сучасної розумної людини. Навпаки, свідчення минулого показують, що люди завжди були розумними і використовували свою винахідливість для виживання і розвитку цивілізацій в часом важких умовах.

Равлики ходять по воді

Метт Каплан із National Geographic News сказав: «Те, як равлик ходить по воді, — це маленьке чудо. Якщо ми можемо зрозуміти суть цього трюка, ми зможемо створити маленьких роботів, які будуть робити те ж саме — навіть якщо ми і не знаємо, навіщо вони потрібні нам, це було би все одно прекрасно».

Равлики досить маленькі, щоб вміти природно триматися на воді, але чи варто говорити, що пересуватися по воді — справа зовсім не легка.

Ймовірно, равлик пересувається, створюючи на поверхні води маленькі бризки. Ці крихітні хвилі на воді мають абсолютно правильні розміри, щоб забезпечити равлику силу зчеплення, завдяки чому равлик пересувається і не перекає водяну поверхню.

Цей унікальний метод переміщення став відомим, коли Ерік Лауга, професор машинобудівної і авіакосмічної техніки з Університету Каліфорнії, Сан Дієго, вирішив провести в цій галузі дослідження.

Для того, щоб людина змогла втриматися на поверхні води, їй потрібне було би взуття з підшвою розміром з футбольне поле.

Багато можливостей тварин і рослин здаються нам дивними, але вони цілком звичайні для нашого Творця. А от те, що Ісус ходив по воді, — це справжнє чудо!

«Будьте ж... невинні, як голубки». У чому ж саме полягає невинність голубів? Голуби живуть дружно, вони дуже охайні. Але це ще не невинність. У сімейному житті вони моногамні. Але це також не стосується невинності, як і їх миролюбність, адже вони мало б'ються.

То в чому ж ця невинність полягає? Насамперед у влаштуванні житла. Голуби свою сім'ю доглядають в гнізді, яке інколи зроблене з кількох гілочок. Вони не потребують особливого, артистичного житлового комфорту, щоб розмножуватися. Їм буде добре навіть у найбіднішому сарайчику, у скромному гніздечку.

Ось так і ви, мовби говорить Христос Своїм послідовникам, — будьте невинні, як голубки. Не печальтесь, якщо у вас немає багатих килимів чи пухових подушок. Вмійте

ГОЛУБИНА НЕВИННІСТЬ

жити в будь-яких умовах, жити добре і весело, і розмножуватися не бійтесь, будьте щасливими завжди і всюди, у будь-який час.

У голубів немає поділу праці на чоловічу і жіночу. Турботи в сім'ї вони несуть разом, а не кожен окрема. У людей часто буває інакше. Чоловік дорікає дружині, що вона змушує його виконувати жіночу роботу, коли просить самому пришити гудзик, що відірвався від піджака, або випрасувати штани, бо вона в той час зайнята коло хворої дитини. Чоловік говорить, що це не його справа, а її. Це її обов'язок.

Буває й навпаки. Дружина з образою говорить, що не буде робити того й того, бо це чоловіче діло.

У голубів так не буває. Вони навіть яйця в гнізді висиджують почергово. Годують своїх дітей почергово. Вона очищує гніздо від нечистот, але інді це робить він.

Будьте невинні, як голубки, — говорить Христос. Невинність голубів ще і в їх прив'язаності до свого місця проживання. Свій убогий сарайчик вони не промінють навіть на палац. Поштові голуби, опинившись за сотні кілометрів від рідного дому, все ж знаходять дорогу назад. Їх патріотизм простий і сильний, гідний наслідування, про що і нагадує нам Христос.

А ще їх невинність помітна у ставленні до інших птахів. Вони не б'ються з курми чи з горобцями за насипане їм зерно. Коли горобець нахабно підбирає крихти, призначені для голуба, той залишається спокійним. Дивне співжиття з інкомислями, з іншими у своїх розуміннях, ніж вони, голуби.

Христос вчив любити всіх людей, у тому числі і ворогів, говорив про необхідність молитися за тих, хто нас ображає. Така невинність характерна для малих дітей. Дитя царя і дитя раба легко можуть гратися разом в одній кімнаті. Коли дитя ображене, воно, швидше, заплаче, ніж почне битися чи мстити за себе.

Нам треба навчитися цього. Будьмо невинні, як голуби. Будьмо, як діти, ласкаві один з одним, бо так навчає нас Христос.

Невинність голубів проявляється ще і в мовчанні. Серед них менше галасу і крику, ніж, скажімо, серед ворон, а інколи і людей. Півень може наробити крику на все село. Голуб — ніколи.

Будьте невинні, як голуби, навчає нас Христос. І дивна річ — у печинці голубів немає жовчі. Напевне, саме тому і став голуб емблемою миру і спокою. А в людей жовчне зло інді буває не лише в печинці, але і в душі. Хай такого в нас ніколи не буде.

Пам'ятаймо про цю настанову Христа і будьмо невинними, як голубки.

Що ж це був за гріх? Ізраїльтяни засумнівалися, що Бог і далі рятуватиме їх, — і це після того, як Він вчинив для них неймовірне чудо біля Червоного моря. Автор, по суті, говорить: «Чи можете ви цьому повірити? Наш Господь надприродним чином заступився за нас, а ми, навіть після такого великого чуда, не довіряли Йому».

Після перемоги над ворогом біля Червоного моря євреї раділи, спостерігаючи, як могутня єгипетська армія зазнає поразки: «Він кликнув на море Червоне — і висохло, і Він їх повів через морські глибини, немов по пустині!.. І Він спас їх з руки неприятеля, визволив їх з руки ворога — і закрила вода супротивників їхніх, жоден з них не зостався. Тоді-то в слова Його вірували, виспівували Йому славу» (Пс. 106:9-12).

Ізраїльтяни співали правильну пісню — пісню слави Всемогутньому Богові, але вони співали її не на тому березі. Будь-хто може співати після одержаної допомоги. Але на тому боці, де Ізраїль піддався випробуванням, вони поведилися негідно. Вони не довірилися Богові.

І ось вони пережили чудесне визволення з Єгипту, «та скоро забули вони Його чин, не чекали поради Його... Погордили землею жаданою, не повірили слову Його» (Пс. 106:13, 24).

Що відбувається? Бог явив Себе Своему народові в Єгипті неймовірними ознаками і чудами. Десять разів Він чинив суд над Єгиптом, у той же час зберігаючи ізраїльтян в безпеці.

Однак ці чуда не вразили ізраїльтян. Коли настав важкий час, люди дивилися на ці минулі чуда як на звичайні природні явища. Мойсей намагався переконати їх, що все це було Божими діями, але вони продовжували сумніватися в Бозі.

Звичайно ж, ми ніколи не повинні будувати свою віру лише на чудах. Швидше за все, Дух Святий зміцнює нашу віру в Господа через наші випробування. Однак Ізраїль став свідком десяти вражаючих ознак і чудес, яких світ ніколи до цього не бачив. І прибув до Червоного моря без найменшої віри в Бога.

Безвихідна ситуація

Ізраїль переправився через Червоне море. Місце, де вони зупинилися, по-єврейськи називалося «Вхід до обривистої скелі». Ще одним значенням цієї назви було «на межі кризи». Божий народ в буквальному значенні слова зупинився на межі неозорої пустелі. Господь привів їх туди, тому що в Нього був для них план.

Він надприродним чином буде задовольняти будь-яку потребу Свого народу. Там, у пустині, не було жодних продуктивних країн, однак Ізраїль споживатиме манну з неба. Не було води, але Господь, щоб втамувати їх спрагу, буде випроможувати воду зі скелі. Не було жодних торговельних центрів, але одяг і взуття людей чудесним чином ніколи не зношувалися. Бог нічого не упустив з виду.

Він навіть навантажив їх сріблом і золотом, перш ніж вивести з Єгипту. Потім, коли вони вже були в пустині, Бог наділив їх надприродним здоров'ям. Серед них не було нічого з хворого. Бог захистив їх від пекучого сонця пустелі, вкриваючи хмарою. Вночі Він підтримував вогонь, зігріваючи їх, оберігаючи від пустельної стужі і освітлюючи темряву.

Ізраїлю не загрожувала жодна небезпека, тому що Бог з усіх боків оточив його Своєю турботою. І попри цю чудесну Божу турботу Його народ продовжував сумніватися в Ньому.

Як ви думаєте, чому Бог вибрав Ізраїль Своїм народом? Врешті-решт, це був маленький і незначний народ. Яку мету переслідував Бог, вивівши їх з Єгипту і оселивши в Ханаані? Чи для того, щоб дати їм затишні оселі, виноградники, молоко і мед? Чи для того, щоб забезпечити їм спокійне життя, аби вони могли вільно звершувати жертвоприношення Господу і поклонятися Йому?

Ні. Божою ціллю не було привести Свій народ на місце, де він міг би купатися в Його благословеннях. Бог хотів навчити Своїх людей, щоб вони стали Його посланцями до світу, що гине. Він вибрав Ізраїль, щоб той був світлом для поган, яскравим прикладом Його милості і любові. Він хотів,

За роки служіння я зауважив у житті більшості християн характерну особливість: майже відразу після того, як Бог нас спасає, Він веде нас в пустелю випробувань. Це було навіть в житті Ісуса. Після хрищення Господь був попроваджений в пустиню, де був підданий важким випробуванням (Лк. 4:1-2). Те

буванні? Яке твоє свідчення тепер, коли ти в лев'ячій ямі?».

Можна уявити радість Дарія, коли він почув голос з ями: «Царю, навіки живи! Мій Бог послав Свого ангела і позамикав пащі левів, і вони не пошкодили мені» (6:22-23). Даниїл був живий і здоровий. Але я не думаю, що цей

кожна людина, що живе на землі, але у вашій душі пануватиме спокій, тому що ви будете знати, що всіма обставинами вашого життя керує Бог.

Але Господь не хоче, щоб наша перемога була просто якимось одноразовим переживанням. Перебування в Божому спокої — це спосіб життя. Бог хоче, щоб ми зберігали Його мир і довіру до Нього у всіх випробуваннях.

Я не кажу про досягнення якогось безвольного стану нірвани. Багато вчителів New Age заявляють, що єдиний спосіб переборення майбутніх криз — це зробити своє серце грубим і вбити будь-яку любов. Але Бог ніколи не прославиться, коли Його слуги настільки заостеніють, що стануть абсолютно нечутливими. Його спокій анітрохи не схожий на такий стан. Він полягає в тому, щоб навчитися довіряти Його обітниці бути вірним щодо нас у всьому.

Досконалий спокій у Христі неможливо виробити самому

Щоб увійти в Божий спокій, треба відмовитися від власних зусиль. Тільки віра може ввести нас туди: «Бо до Його відпочинку входимо ми, що вірували» (Євр. 4:3). Коли ми відпочиваємо у Христі, ми більше не будемо намагатися зберігати бадьорий вигляд у скорботі. Розум більше не керує нами. Тепер ми навчилися надіятися на Господа і довіряти Йому.

Як ми розвиваємо таку довіру, ми шукаємо Господа в молитві, роздумуємо над Його Словом і ходимо в послуху Його заповідям. Хтось скаже, що все це — діла. Так, але діла віри. Якщо ми так діємо, ми можемо не відчувати того, як Бог внутрішньо зміцнює нас, але коли прийде наступне випробування, небесні джерела в нас відкриються.

Це і є головна причина того, чому я шукаю Господа — пошу, молюся, досліджую Писання, стараюся бути послухним Його заповідям силою Святого Духа. Не тому, що я служитель, який хоче бути взірцем для наслідування. Я роблю це тому, що знаю, що попереду багато випробувань. Поки я служу Господу, диявол не даватиме мені спокою. Мене очікують великі битви, несподівані напади, і попри всі перемоги, які я вже здобув, я завжди буду відчувати потребу в небесних джерелах.

А перемога здобувається задовго до початку битви. Вона здобувається на навчальному полігоні, у процесі навчання і тренування. І коли ворог нападе на мене, у мене буде вдосталь сили, щоб протистояти йому. Я виграв цю битву наодинці з Богом ще до того, як вона почнеться.

Як стати тим відданим солдатом, зодягнутим у повну Божу зброю?

По-перше, старанно читайте Боже Слово. І ви почнете усвідомлювати, як сильно Бог вас любить. Якщо ви не переконані в Його абсолютній до вас любові, ви не будете здатні впоратися з майбутньою кризою. Стати ж переконаним в Його любові ви можете тільки поглинаючи Його Слово.

По-друге, щоденно усамітнюйтеся з Богом в молитві, виділяючи для цього найкращий час.

Наш Господь хоче, щоб ми зверталися до Нього в часи наших криз, але молитви в час випробування недостатньо. Ми повинні шукати Отця також і в добрі часи. Наша віра не призначена тільки для особливих ситуацій. Вона повинна бути наслідком стосунків з нашим Господом, які розвиваються.

По-третє, вірте, що Бог не допустить, щоб ви зустрілися з яким-небудь випробуванням, поки не дасть вам сили справитися з ним.

Вам не треба тривожитися. Наш Отець дає благодать в міру необхідності, і якщо ви розвиваєте близькі, щирі стосунки з Ним, Він наділить вас Своєю благодаттю для перенесення випробувань, коли вона буде для вас необхідною.

Бог запрошує вас увійти в Його спокій — сьогодні!

ПРОПОВІДІ ДАVIDA ВІЛКЕРСОНА

УВІЙДІМ В ЙОГО СПОКІЙ СЬОГОДНІ

щоб світ дізнався, яку любов Бог має у Своему серці до кожного народу.

Ізраїльські пророки знали це. Вони знову й знову пророкували, що Божий закон вийде з Єрусалиму і стане надбанням решти світу. І там, у пустині, Бог бажав сформувати покоління, яке буде повністю довіряти Йому. Він хотів засвідчити народам, що існує тільки один Бог, Котрий звершує Свої чуда через віруючих людей. Але Господь не діяв через людей, сповнених сумнівами і невірством. Біблія говорить, що без віри догодити Богові неможливо. Сам Ісус не міг робити чуда, коли люди не вірували: «І Він не вчинив тут чуд багатьох через їхню невіру» (Мт. 13:58).

Бог шукає людей, які повністю довіряють Йому

Господь спас нас не просто для того, щоб ми могли безмежно насолоджуватися Його милосердям. Вибираючи нас, Він мав на увазі вічну мету, і ця мета виходить далеко за рамки благословень. Бог все ще пропонує Своє спасіння занапащеному людству, і Він шукає вірних людей, яких міг би вживати як Свою зброю для евангелізації.

Господь не використовує ангелів для свідчення про Свою славу, Він використовує Свій народ, бажаючи зробити нас особливим, «вибраним» родом (1 Петр. 2:9). Він пильнує, щоб Його Слово підтверджувалося в нашому житті, щоб світ увірував у Нього. Він хоче показати невірним народам людей, сповнених вірою, які, переживши важкі часи, продовжують надіятися на Нього.

Коли Гедеон закликав добровольців для боротьби з мідянітянами, відізвалися тисячі ізраїльтян. Але Господь сказав до Гедеона: «Численний той народ, що з тобою, щоб Я дав мідянітян в його руку... А тепер поклич до вух люду, говорячи: Хто боїться й тремтить, нехай вернеться й відійде...» (Суд. 7:2-3). Врешті-решт з тисяч воїнів Господь залишив 300 загартованих, випробуваних людей.

Це повинно нам про щось говорити. Що потрібно, щоб досягнути занапащеного в гріхах і зраненого людства? Невелика армія солдатів, які зараховані до школи випробувань і труднощів. Бог зараховує на службу тих, які бажать бути випробуваними вогнем, чию віру Він може очистити і зробити, як чисте золото.

саме сталося і з ізраїльтянами. Не встиг Божий народ вийти з Єгипту, як опинився на межі пустельної кризи.

Чому? Тому, що Бог шукає людей, які будуть довіряти Йому перед всім світом в неймовірних ситуаціях. І ви можете бути впевнені, що світ спостерігає за тим, як Божі слуги переносять біди і випробування, тримаючись за віру.

Таку довіру Богові показав Даниїл. Заздрісні вельможі склали проти нього змову, переконавши царя Дарія заборонити на 30 днів молитися. Як і очікували змовники, Даниїл не послуховався заборони і продовжував молитися тричі на день. Хоча цар Дарій поважав Даниїла, проте був змушений, підкоряючись своєму власному указу, кинути святого мужа до лев'ячої ями.

Даниїл цілком усвідомлював, що карою за порушення заборони буде смерть, але він не перестав молитися, тому що довірився Богові. Він знав, що Господь буде з ним в його випробуванні.

А цар Дарій з тривогою стежив за Даниїлом. Він пробував спасти його, але марно. Перед тим, як Даниїла кинути до левів, цар сказав: «Твій Бог, що ти йому служиш, Він завжди врятує тебе!» (Дан. 6:17).

Якщо ви скажете світові, що Ісус — ваш Господь, Спаситель і Цілитель, світ спостерігатиме за вами, щоб побачити, як ви реагуватимете в безнадійних ситуаціях. Його погляди спрямовані на всіх, хто славить Божу доброту, силу і славу. І диявол дивиться на нас, надіючись, що наша віра не встоїть.

«Яка величезна Твоя доброта, яку заховав Ти для тих, хто боїться Тебе, яку приготував для тих, хто на Тебе надіється перед людськими синами» (Пс. 30:20). Що це за «величезна доброта»? Це незбагненне свідчення світові про те, що ваша віра може пережити будь-яку ситуацію.

Як Бог відповів на віру Даниїла? Він позамикав пащі голодним левам. Цар Дарій піднявся на світанку і з тривогою поспішив, щоб побачити, як Бог відповів на молитви Даниїла. Він сумним голосом покликав: «Даниїле, рабе Бога Живого, чи твій Бог, Якому ти завжди служиш, міг урятувати тебе від левів?» (Дан. 6:20).

Це запитання актуальне і досі. Подібно до Дарія, світ прагне бачити свідчення Божої сили, і він запитуватиме нас, поки не прийде Ісус: «Чи підтримав тебе твій Бог в цьому важкому випро-

З усіх гріхів, які ми можемо чинити, сумнів — один з тих, які найбільше ненависні для Бога. Псаломспівець сумує: «Ми згрішили з батьками своїми, скривили, неправдиве чинили... Не зважали на чуда Твої батьки наші в Єгипті, многоти Твоїх ласк не пригадували й бунтувались над морем, над морем Червоним» (Пс. 106:6-7).

благочестивий слуга спокійно спав усю ніч. Даниїл не був якоюсь надлюдиною, і тривога і тремтіння в такі моменти — це нормальне явище. Думаю, Даниїл всю ніч молився. Він міцно тримався за свою віру, і Писання говорить нам: «Жодної шкоди не знайдено на ньому, бо він вірував у Бога свого» (6:24).

Один чоловік надіявся на Бога перед очима людей, і це сколихнуло все царство. Біблія говорить: «Того часу цар Дарій написав до всіх народів, племен та язиків, що мешкали по всій землі: «... Від мене виданий наказ, щоб у всьому пануванні мого царства тремтіли та боялися перед Даниїлом Богом, бо Він Бог Живий і існує повіки, і царство Його не буде зруйноване, а панування Його — аж до кінця. Він рятує та визволяє, і чинить знаки та чуда на небі та на землі, Він урятував Даниїла від лев'ячої сили» (6:26-28). Поганському цареві треба було побачити лише одного віруючого, щоб прославити Бога.

Бог бажав, щоб ми увійшли в Його досконалий спокій. У Христі є місце, де немає жодної тривоги про майбутнє, жодного страху — страху перед людьми, страху падіння, страху втратити свою душу. Автор Послання до євреїв називає це місце досконалим спокоєм.

Такий досконалий спосіб був запропонований євреям, але вони не увійшли в Божий спокій через свої сумніви і невірство: «...ті, кому Євангелія була перше звіщена, не увійшли за непослух» (Євр. 4:6). Тому Господь продовжує шукати в кожному поколінні людей, які бажать увійти в Його спокій: «Отож людові Божому залишається суботство, спочинок» (Євр. 4:9). Бог говорить нам: «Цей спокій сьогодні пропонується вам. Є в Мене місце, де сумніви і страхи більше не існують. Це місце, де ви будете готові до всього, що може статися». «Отже, біймося, коли зостається обітниця входу до Його відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас опізнився» (Євр. 4:1).

Сьогодні багато християн не знають про цей спокій в Христі. Коли вони читають жажливіповідомлення в щоденних новинах, їх переповнюють страх і жах. Але коли ви з Господом, ви не будете піддаватися страхам. Не будете панікувати чи розриватися на частини, коли вас зачепить яка-небудь криза, і ви не втратите надію, звинувачуючи Бога в тому, що Він навів на вас біду. Так, ви будете переживати біль, як і

Не встигла я перемити посуд після вечери, як задзвонив телефон. «Марічка», — здогадалася я і зручніше всілася в крісло — про п'ятихвилинну розмову нічого було й думати. Після недавнього розлучення з чоловіком Марічка телефонувала мені щовечора, тому що їй необхідно було поділитися з кимось своїми черговими «неприємностями».

«Що цього разу?» — хотіла спитати я прямо, знімаючи трубку, але замість цього сказала:

— О, Марічка! Як справи?
А їй тільки цього і треба:
— Ти не уявляєш, сьогодні наказ про премію прийшов, так мені найменше нараховували. Мені! Яка за двох у відділі тягне, ніколи голову від паперів відірвати. А вони... Новенький, пам'ятаєш, я тобі розповідала, стільки ж, як і мені нараховували. Де справедливість?..

Наступного дня тема її голосіння не змінилася.

— Привіт, як справи? — буркнула в трубку Марічка в середу.

— Ну, — я на секунду задумалася, що ж нового відбулося цього дня.

Але насправді подрузі це було зовсім нецікаво. Вона ніколи не вміла вислухати і завжди переводила тему на себе, улюблену.

— А в мене, не повіриш, — не давши мені жодного шансу відповісти, продовжила Маруся, — пральна машинка зламалася. А ремонт нині недешевий. 40 гривень лише за те, що прийдуть-подивляться, а потім ще сам ремонт невідомо у скільки виллється. Хоч би це премію нормальну дали, а то...

І знову все пішло по спіралі: згадався і чоловік-негідник, який залишив її саму з дитиною, і несправедливий начальник, і дощова погода...

Наступного дня вона скаржилася на дочку, яка прийшла з «гулянки» на початку дванадцятої. І це в 16 років!

— Уявляєш, ще й огризасться: я вже доросла. А сама така наївна. Не опам'ятаєшся, як все...

— Що все? — не зрозуміла я.

— Не прикидайся. Тобі добре, в тебе хлопчики. А мені ще бабуся стати бракує...

— Ну, не перебільшуй, — я спробувала її заспокоїти. — Замолоду всі ми на подвір'ї засиджувалися.

А коли вона зателефонувала в п'ятницю і почала плакати, що в неї депресія і все валиться з рук, я сказала:

— Підемо зі мною завтра в одне місце. Я тебе з кимось познайомлю..

— А куди? — запитала Марічка після секундного мовчання.

— Побачиш, — заінтригувала я.

РОЗКРИТИМИ ОЧИМА

З ЖИТТЯ

Наступного дня вона на всяк випадок була при параді — зачіска, манікюр, нова кофтина.

— Куди ми їдемо?

— Побачиш.

Нарешті ми приїхали. Маршрутка зупинилася навпроти обласної онкологічної лікарні.

— Ми що, сюди? — округлила очі подруга, побачивши, що я звернула на доріжку, яка вела до лікарняних воріт.

— Угу, — кивнула я. І залишила її біля дзеркала в вестибюлі, а сама пішла по халати. Коли повернулася, біля дзеркала стояли жінки і плакали, а Маруся, як мишка, забилася в куток біля вхідних дверей.

— Уявляєш, — пошепки почала вона, побачивши мене, — ось у тієї жінки щойно хтось помер. Чи то брат, чи чоловік, я не втямила.

— Тут так часто, — теж пошепки відповіла я. — Сама розумієш — онкологія.

— Так, — зітхнула подруга. — Я тут працювати не змогла б. — Це ж як нерви треба мати...

— Людина — дивна істота, до всього з часом звикає, — я всунула їй в руки білий халат. — Одягай, а то в відділення не пропустять.

Ми піднялися на третій поверх і зайшли до палати. Там на жорстких панцерних ліжках лежали діти. На перший погляд, дуже подібні. Лісі, худі, з чорними колами під великими сумними очима, вони нагадали Марічці пластмасових пупсиків, якими вона бавилася в далекому дитинстві. А потім, подорослішавши, закинула їх на горіще. Там вони і валялися — голі, з вивернутими руками і ногами. Вигляд у них був такий самий жалюгідний, як і в цих дітей.

Побачивши нас, дівчатка дуже зраділи. Обнявши кожну по черзі, я познайомила їх з Марічкою. Потім роздала принесені фрукти і солодощі і почала вмовляти з'їсти йогурт. Старші взялися за ложки з поваги до мене. А найменшу — Віточку довелося просити, годуючи з ложечки. Дівчинка ледве з'їла три ложечки йогурту, і її тут же змліло. «Нічого, любя, з ким не буває»,

— втішала я дівчинку, змінюючи білизну.

Потім дістала з сумки випрані речі і запитала чи вільна ванна кімната.

— Сьогодні в нас купання! — пояснила я Марічці. — Санітаркам ніколи купати дітей, а самі вони як викупаються? Але з твоєю допомогою ми їх швидко зараз покупаємо...

Спочатку ми відвели у ванну кімнату двох старших.

— Які ж ви худенькі, — не стрималася Марічка, коли дівчатка роздягнулися.

Потім викупали малюків. Їм подобалося пускати бульки з піни. Якби вони були здорові, навряд чи нам вдалося б без плачу повернути їх до палати. Але діти були надто слабкі, і навіть таке веселе заняття їх швидко втомлювало.

Коли ми вклали їх в постіль, вони відразу заснули.

А ми з подругою зібрали брудні речі і, попрощавшись зі старшими дівчатками, тихенько пішли.

— А що це за діти? — запитала мене Марія, як тільки ми вийшли за ворота лікарні.

— Сироти. Я випадково про них дізналася і ось вже три місяці ходжу до них, навідую. Вони ж нікому не потрібні. Інтернат їх сюди відправив, а назад їх не чекають. Як сказав мені лікар, вижити в таких дітей шанс дуже маленький.

— Як це? Чому? — аж зупинилася Марічка.

— По-перше, їх лікують тільки тими ліками, що є в лікарні. А цього не досить. Іншим дітям батьки необхідні ліки купують, а цим, сама розумієш... По-друге, потрібні

вітаміни, додаткове харчування. Вони й так після «хімії» їсти не хочуть, а лікарняну «бланду» тим більше. Ну, і найголовніше — любов. Діти, які відчувають любов і турботу, швидше поправляються. А дитдомівські лежать, нікому не потрібні. Ну, зайдуть до них лікар під час обходу та медсестра двічі на день — і все. Ні доброго слова тобі, ні поцілунку...

Більше Марічка ні про що не запитувала. Ми мовчки дійшли до зупинки, сіли кожну у свій автобус і роз'їхалися по домівках.

Минуло п'ять днів, а вона ні разу не зателефонувала. «Напевне, образилася за зіпсований день», — вирішила я. — Якщо завтра не зателефонує, треба буде подзвонити самій, вибачитися».

Але наступного дня Марічка появилась. На диво, нарікати на своє «нешчасливе життя» не стала, а одразу запитала:

— Ти в суботу до лікарні йдеш? Я з тобою.

— Марусе, а в тебе взагалі як справи?

— Тобто — не зрозуміла подруга.

— Ну, як твоя пральна машинка?

— Та що їй, залізяці, буде. Відремонтували, — відрізала Марічка і попрощалася.

Зустрітись ми домовилися на зупинці. Підбігши до мене, замість привітання Марічка випалила:

— Я все продумала! Ми з тобою фонд допомоги для цих дітей організуємо! Я вже про все дізналася, навіть до директора свого підходила. Він згоден переказати на їх рахунок певну суму. Думаю, якщо з директорами інших компаній переговорити, розповісти все про цих дітей, то багато хто відгукнеться. Та й взагалі, добрих людей на світі немало, — таракотіла вона, не даючи мені й слово вставити.

— Ой, я ж тобі показати забула, які іграшки малюкам купила, — і почала ритися в пакетах. — Ні, не тут. Тут фрукти. А ось, дивись...

У пакеті лежали лялька, ведмедик і слоненятко.

— А старшим не придумала, що купити, — винувато сказала Марічка. — Але нічого, сьогодні розпитаю, чого їм хочеться.

Я дивилася на подругу і не впізнавала її. Вона просто сяяла від енергії, що переповнювала її.

— Нічого, ми ще за цих діточок повоюємо. І взагалі, я так тобі вдячна!

— За що?

— З твоєю допомогою я все своє життя переосмислила! Чесно кажучи, так соромно стало. Але нічого, тепер все по-іншому буде, — запевнила Марічка, переступаючи поріг лікарні.

Марина ТИХОНОВА.

Не вірю!

Чому при тому, що Бог — люблячий, милосердний, справедливий, всемогутній, одні отримують від Нього відповіді, чуда, допомогу і те, що можна назвати «ключем до ситуації», а інші лише розводять руками: «Мені і Бог не допоміг».

Є невидима межа, що розділяє людей на тих, кому обіцяно, і тих, хто ще й отримувє обіцянки. Ця межа проходить не в серці Бога, а в серцях людей.

«Бо кожен, хто просить — одержує, хто шукає — знаходить, а тому, хто стукає — відчинять» (Лк. 11:10). І ми вже радісно потираємо руки: ось воно, обіцяне кожній людині! Але кожний — це не означає будь-хто. Тут сказано не просто про кожного, а про кожного, хто просить, шукає і стукає. Зауважте: одержить не просто той, хто потребує, а той, хто шукає.

Сьогодні так багато людей, які чого-небудь потребують: матеріального, душевного, духовного... Але ось чи всі, у кого є потреба, проблема, насправді шукають відповіді на неї? Не всі. Хтось наперед вирішив, що варіантів немає, і вже звук «жити з цим». Ну, а хтось все ще шукає відповіді.

Але скільки з них шукають саме Бога? Скільки стукають, поки двері не відчиняться? Простять, поки їм не буде дано, шукають, поки не знайдуть? Обіцяно всім, доступ відкритий всім, а отримувє бажане, входить у відчинені двері не кожний.

Щоб стати людиною, яка шукає, яка не втомлюється стукати і просити, потрібна зовсім не впертість — потрібна віра. Віра в Бога, Котрий «подасть добра тим, хто проситиме в Нього!» (Мт. 7:11). Адже Бог насправді такий — ми ще не бачимо відповіді, а Він вже готовий нам допомогти — словом і ділом. Треба вірити не в такого «бога», которого малюють в уяві наші образи і розчарування, а в Бога, про Якого розповідає Біблія — у Бога люблячого і всемогутнього. Тоді бути наполегливим у вірі стане зовсім не важко. Навпаки, важко буде повірити, що такий Бог може не відповісти тобі!

Ось ключ до будь-якої ситуації: ніколи не вір у те, що Бог може не відповісти. Проси Його, тому що Він дасть. Шукай, тому що знайдеш. Стукай. І Бог тобі обов'язково відчинить.

Приходьте до нас на зібрання

Дуже хочеться нам, віруючим людям, щоб приходили нові люди на наші церковні зібрання. Посиділи, послушали. Щоб очі в них відкрилися. Щоб Божу присутність побачили в молитвах і псалмспівах наших. Щоб проповідане слово глибоко проникло в грішні серця, торкнулося їх чудодійною силою Святого Духа, і спонукало знайти Господа, примиритися з Ним. Хочеться нам, бо ми знаємо, що коли таке трапиться, ті люди стануть невимовно щасливими. І тому ми кажемо: «Приходьте до нас на зібрання». Тільки буває, що приходить запрошена людина і бачить зовсім не те, що ви намагалися їй показати. Ось про такий випадок піде мова в цій короткій розповіді.

— А я була у вас на церковному зібранні! — відповіла дружина проповідника, з якою розмовляла моя дружина під час спільного відпочинку на Чорному морі.

— Так? І як вам? Які враження від першого знайомства? — поцікавилася моя половина.

— Та, чесно кажучи, не дуже, — відповіла співрозмовниця. — Прийшла я завчасно, примостилася на лавці позаду і сиджу тихенько, чекаю. Тут підходить до мене сестра одна і просить: будьте ласкаві, знайдіть собі інше місце в залі, тому що це моє і я до нього дуже звикла; крім мене, вже кілька десятків років на цей стільчик ніхто не сідає.

Ну добре, думаю, треба поважати людей старших і з давніх років до Бога близьких. Пересіла, без жодних суперечок. Цього разу ближче до переду. А народ прискореним темпом збирається, наближається початок Богослужіння.

Сиджу я, звикаю, але марно стараюся. Кроками швидкими і цілеспрямованими підбігає до мене ще одна церковна жінка і обурливо кричить: «Та невже ви не знаєте, що це я на цьому місці завжди на служіннях сиджу?!». Кажу їй, мовляв, вибачте, не знаю, бо я вперше у вашому домі молитви. «Ну ось тепер будете знати і іншого разу чуже місце не займатимете».

Я, звичайно, поспіхом встала, співрозмовниця всілася, незадоволено сопучи і бурмочучи щось собі під ніс. А я збентежилася. Ну, думаю, сяду де-не-

будь з лівого краю, біля вікна, може, там місця виявляться вільними і неприємні інциденти не повторюватимуться.

Пішла і сіла, а сама очі підняті боюся, думаю, не дай Боже, знову не те місце зайняла. Я ж порядків місцевих не знаю. Але впевнена, що для сидіння в залі тут квитки не продають, як наприклад, в кінотеатрі.

Однак у чужий монастир зі своїми порядками не лізуть. Це я розумію. І традиції місцеві церковні порушувати не збираюсь. Ось так сиділа я і думала.

Служіння ось-ось мало початися. Аж тут поспішає до мене ще одна власниця місця, яке я зайняла. Мовляв, пробачте, але я тут біля віконечка завжди сиджу — світло, знаєте. А як почну задихатися від браку повітря, то можу квартиру відчинити...

Гірко стало мені, я, не дослухавши всі ці виправдання, встала і вийшла в коридор. Ситуація — хоч плач, хоч бери й йди геть.

Вирішила стояти в коридорі. Стоячих місць вже точно не буває. Як втомлюся,

притулюся до стіни — і так дочекаюся чоловіка, який на цьому зібранні мав проповідувати. Аж підходить до мене турботлива чергова і з доброзичливою усмішкою каже:

— Ой, що ви тут стоїте, проходите, сідайте зручніше, зараз проповідь буде, послушайте.

Я відповіла: — Та все гаразд, не турбуйтеся, мені тут дуже навіть подобається.

А на язык просилося: «Будьте ласкаві, хоч звідси не проганяйте! Щоб постояти спокійно і чоловіка коханого проповідь послушати».

На цьому розповіді і кінець. А я, як почув її, відразу й подумав — добре, якщо це жакливе явище — старе. У тому значенні, що давно кануло в минуле і ніколи не повернеться. А якщо не старе? Якщо є ще такі, хто готовий за місце своє в церковній залі поборотися. Тоді, можливо, краще не говорити людям невірнучим: «Приходьте до нас на зібрання». Адже, напевне, невірнучим людям не вистачить терпіння, такту і поблажливості, щоб, як невідома в місцевій церкві дружина проповідника, змінивши три «чужі місця», вистояти в коридорі дві години на служінні. На тому самому служінні, де ми так пристрасно бажаємо бачити нових людей і про яке всім і завжди звично говоримо: «Приходьте до нас на зібрання».

Блага вістка з дитячих уст...

У м. Рівному пройшов семінар для вчителів недільних шкіл, на якому презентували служіння «Від серця до серця». Організували його з ініціативи відділу недільної школи місії «Добрий Самарянин» у співпраці з Оксаною Грицюк – координатором служіння «Вість євангельська дітям» у Рівненській області. Мета семінару – ознайомити вчителів недільних шкіл із методикою викладання євангельських істин для дітей на прикладі запропонованих уроків.

Служіння «Від серця до серця» започатковане в Україні ще 1999 року, щоб допомогти церквам розширити благовісницьку працю за трьома напрямками: вість євангельська для дітей, для дорослих, для молоді. За кожну сферу служіння відповідає директор. Генеральний директор служіння «Від серця до серця» Олександр Оришин одночасно призначений відповідальним за такий напрямок благовісницької праці, як вість євангельська для дорослих. Директор служіння для дітей – Наталія Сухіна, для молоді – Микола Сулков. Необхідність у дитячому виді служіння виникла як результат недостатньої євангельської праці з дітьми та молоддю. Задля вирішення проблеми і почали організовуватися семінари.

– 2003 року в Луцьку відбувся перший такий семінар, – розповідає координатор західно-північного регіону

служіння «Вість євангельська дітям» Оксана Грицюк. – До того я працювала в недільній школі і помітила, що діти не завжди знають, як розповісти батькам про Господа, як пояснити друзям про дароване спасіння. На семінарі пояснили, як у доступній формі донести дітям євангельську вістку, щоб потім і вони могли поділитися нею зі своїми батьками і друзями. Результатом благовісницької праці з дітьми за програмою семінару стало помітне зростання учнів недільної школи. 10 дітей розповіли про Христа своїм одноліткам і запросили на недільні уроки ще 50 дітей.

Ми поділили Україну на чотири регіони, у кожному з яких – свій відповідальний працівник. Наталія Сухіна відповідає за південно-східний регіон, Галина Касак – за північно-східний, Віктор Шличка – за західно-південний, я – за Львівську, Житомирську, Волинську, Рівненську,

Тернопільську (західно-північний регіон) області. Ціль семінарів «ВС для дітей» – допомогти вчителям навчити дітей благовістити. Щорічно проводиться по 10 семінарів, на які ми запрошуємо місіонерів, вчителів недільних шкіл, служителів, працівників місії.

Під час семінару вчителі недільних шкіл мали змогу оволодіти навиками викладання біблійних уроків з використанням наочностей – заготовок, демонстрації тематичних сценко, творчих виробів. Під час інтеграційної гри «Ярмарок віршів з Біблії» вчителі змогли на власному досвіді переконатися, як ефективно вивчати біблійні вірші під час гри.

Вчителі недільних шкіл перейняли корисний досвід і відтепер впроваджуватимуть здобуті знання на практиці.

Ірина Наумець.
Журналістка ХТРК місії «Добрий Самарянин».

ЩО НОВОГО У СВІТІ

Громадяни Швейцарії проголосували за введення заборони на будівництво мінаретів

Швейцарія вводить заборону на будівництво мінаретів – згідно з офіційними підсумками референдуму, який пройшов 29 листопада, введення заборони підтримали 57% громадян країни, які мають право голосу.

З ініціативою проведення референдуму з питання мінаретів виступила відома своїми націоналістичними гаслами права Швейцарська народна партія (SVP). Представники партії бачать в мінаретах навіть не релігійний, а швидше, політичний символ і закликають не допустити ісламізації країни.

Противники заборони переконані, що такий захід суперечить принципу свободи віросповідання і має ознаки дискримінації за расовим і релігійним принципами. Існує також думка, що введення заборони сприятиме відтоку інвестицій з багатих арабських країн. Проголосувати проти цієї пропозиції закликали уряд і парламент Швейцарії.

Результати голосування йдуть врозріз з останніми прогноза-

ми, які робилися до плебісциту. Згідно з останнім опитуванням, підтримати заборону мали намір тільки 37% жителів країни, тоді як 53% збиралися голосувати проти.

Всього в мечетях на території Швейцарії побудовано чотири мінарети, які не використовуються для призову на молитву. У разі введення заборони вже побудованих веж вона не торкнеться. За різними оцінками, у Швейцарській Конфедерації проживають 7,7 млн. осіб, і серед них 350-400 тисяч мусульман.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

Комісія США з міжнародної релігійної свободи взяла під моніторинг Індію через порушення прав релігійних меншин

Введення постійного моніторингу щодо Індії зумовлене тривожним зростанням насильства, спрямованого проти релігійних меншин, і зокрема християн у штаті Оріса та мусульман в Гуджараті.

У результаті гонінь десятки тисяч християн були змушені залишити свої домівки та ховатися в джунглях. Зафіксовано щонайменше 40 випадків смерті та руйнування сотень будинків і десятків церков. Комісія США констатує, що і сьогодні багато хто з християн все ще залишається в таборах для біженців і боїться повернутися додому.

Ще в жовтні 2008 року глави українських Церков різних християнських конфесій у зверненнях до посла Індії в

Україні та до міністра закордонних справ України висловили занепокоєння цими подіями і заявили про своє прохання до індійського уряду вжити більш ефективних заходів для припинення хвилі насильства стосовно християн в Індії.

Серед інших країн комісія США взяла під постійний моніторинг Афганістан, Білорусь, Кубу, Єгипет, Індонезію, Лаос, Російську Федерацію, Туреччину, Сомалі, Таджикистан та Венесуелу.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

«Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя» (1 Ів. 5:12).

Життя з Христом і без Христа

Палкого проповідника Євангелія Христа Р. Гаріса одного разу запросили до міста Атланти штату Джорджія проповідувати ув'язненим в тюремному таборі. Коли в'язні розсілися – хто на траві на сонечку, а хто під деревом у затінку – один з них піднявся на платформу вантажівки, щоб представити проповідника.

Своє слово він почав так: «В одному невеликому поселенні штату Джорджія жили два хлопчики. Вони разом ходили до школи, разом гралися і разом відвідували недільну школу і церковні Богослужіння. Але потім один з них перестав ходити до недільної школи і відвідувати Богослужіння, пояснюючи це тим, що він вважає все це непотрібною дитячою забавкою.

Другий хлопчик і далі ходив на зібрання, брав участь в церковному житті молоді, тому що бачив в цьому духовну користь.

Той, хто залишився християнином, сьогодні і буде вашим проповідником. А той, хто покинув церкву, вважаючи християнське життя дитячою забавкою, – представляє вам цього проповідника».

Цей приклад – коротка, але досить яскрава ілюстрація життя людини з Христом і без Христа.

Життя з Христом – ось істинне, справжнє життя; жити для вічності, використати все, що ми маємо, для досягнення слави Божої і вічних осель Божих – тільки це означає мати життя. У житті з Христом – повнота щастя.

Життя без Ісуса Христа – важке життя. Чим беззмисловніше життя, тим воно важче. Жити безглуздо, нерозумно, нестримно – означає не погано жити, а поволи помирати.

Дорогі читачі, хай ваше життя завжди буде з Христом і в Христі!

КОНФЕРЕНЦІЇ

Про потреби та вірність

У м. Джанкої (АР Крим) пройшли молодіжна та жіноча конференції Кримського об'єднання церков християн віри євангельської за участі пастора з Дніпропетровська Сергія Вінковського.

Темою сімейної конференції став заклик: «Задовольняйте потреби один одного». Натомість молоді пастор Вінковський говорив про відділення (посвячення) для Бога та вірність.

Учасниками заходів стали понад 200 християн із церков Криму та Херсонської області. Усі вони відзначали особливе відчуття Божої присутності.

«Ми можемо говорити про ефективність цих зібрань, зважаючи на те, що багато присутніх просили про молитовну підтримку для змін у своєму житті. На заклик присвятити своє життя служінню Богові відізналися чимало молодих людей», – прокоментував зібрання Павло Федорук, в. о. старшого пресвітера церков ХВЕ АР Крим.

uupc.org.ua.

Любі брати і сестри, шановні пастори!

З Божою допомогою вже шостий рік виходить у світ часопис «За євангельську віру». З ваших відгуків можемо зробити висновок, що газета виконує своє призначення і сприяє духовному зростанню церков християн віри євангельської України.

Запрошуємо і надалі до активної співпраці. Ми будемо вдячні за всі ваші замітки, пропозиції та побажання щодо того, яку саме духовну поживу ви хотіли би бачити на сторінках часопису наступного року.

Умови отримання газети на 2010 рік

Вартість пересилання одного примірника – 30 грн. за рік.

Вартість пересилання від 19 (0,5 кг) до 78 (2 кг) примірників – з розрахунку 1,50 грн. (одна гривня 50 коп.) за примірник.

Рекомендована кількість замовлення – 19 примірників (0,5 кг); 38 примірників (1 кг); 78 (2 кг).

Проте ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок:

26008340311261 у Львівській обласній філії АКБ «Укрсоцбанк», МФО 325019, код ЄДРПОУ 20559726 (з обов'язковою поміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»);

або поштовим переказом на адресу місії:

місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою поміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

Увага! Газети отримуватимуть тільки ті, хто за них заплатив!

Примітка. Місія випускає, окрім часопису «За євангельську віру», газету «Вірую». Щоб не виникло непорозуміння, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте.

Божих благословень вам!

Редакція.

№ 12 (63) Виходить щомісяця
ГРУДЕНЬ 2009 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Засновник – Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора – Олег Карпюк;
літературний редактор – Людмила Бендус;
технічний редактор – Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору – Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726